

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako kárný soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a členů JUDr. Pavlína Brzobohatého, JUDr. Milana Závurky, JUDr. Petra Vlacha, JUDr. Michala Žižlavského a prof. JUDr. Marie Karfíkové, CSc., v právních věcech kárných navrhovatelů: **a) předseda Nejvyššího soudu**, se sídlem Burešova 20, Brno, a **b) předsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 9**, se sídlem 28. Pluku 1533/29b, Praha 10, proti kárně obviněné: **Mgr. S. M.**, nar. X, soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 9, zastoupené JUDr. Jiřím Teryngelem, advokátem se sídlem Ke Klimentce 15, Praha 5, a JUDr. Martinem Mikyskou, advokátem se sídlem Malá Skála 397, Malá Skála, o návrzích na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudkyně ze dne 21. 3. 2018 a ze dne 18. 4. 2018,

t a k t o :

Mgr. S. M., nar. X,
soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 9,

se podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů,

u z n á v á v i n n o u , ž e

a) jako soudkyně občanskoprávního úseku Obvodního soudu pro Prahu 9 a předsedkyně senátu rozhodující ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 98 C 10/2016 v rozporu s § 15 občanského soudního řádu neoznámila předsedovi Obvodního soudu pro Prahu 9 závažné skutečnosti, pro které měla být vyloučena z projednávání výše uvedené žaloby na ochranu osobnosti ve věci žalobců R. B., nar. X, bytem J., P., a D. D., nar. X, bytem R., P., a žalovaného T. K., nar. X, bytem M., P., neboť v minulosti udržovala přátelský a po určitou dobu i velmi blízký důvěrný vztah s M. P., nar. X, kterého jako vysokého funkcionáře Fotbalové asociace ČR se žalobci, taktéž jejími vysokými funkcionáři, pojily úzké profesní vztahy, takže si vzhledem ke svému dlouhodobému zájmu o prostředí vrcholového fotbalu měla a mohla uvědomit, že pokud bude ve věci rozhodovat, může vzniknout důvod k pochybnostem o její nepodjatosti,

b) jako soudkyně občanskoprávního úseku Obvodního soudu pro Prahu 9 a předsedkyně senátu rozhodující ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 98 C 10/2016 v přesně nezjištěné době, nejpozději dne 5. 5. 2016, v Praze v souvislosti s projednáváním žaloby na ochranu osobnosti žalobců R. B., nar. X, bytem J., P., a D. D., nar. X, bytem R., P., a žalovaného T. K., nar. X, bytem M., P., vedla předmětné řízení ve prospěch žalobců, a tím ovlivnila průběh a výsledek tohoto řízení ve prospěch žalobců, čímž porušila § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť jednostranně a zbrkle posoudila návrhy na dokazování a navržené důkazy neprovedla, ačkoli jí k odmítnutí provedení důkazů

zjevně chyběly dostatečné důvody, přičemž jako profesionálka v oboru právo měla a mohla rozpoznat, že zásadně nemůže hodnotit věrohodnost důkazů předtím, než je provede,

t e d y

z nevědomé nedbalosti porušila povinnosti soudce vyplývající z ustanovení § 79 odst. 1, § 80 odst. 1 a § 80 odst. 2 písm. b), e) a f) zákona o soudech a soudcích a dále § 15 odst. 1 o. s. ř., když při výkonu funkce soudce nerozhodovala nestranně a spravedlivě a nezdržela se všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, zavdala příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a jeho dobrou pověst, nevystupovala nezaujatě ke stranám nebo účastníkům řízení bez předsudků a nedbala svým chováním o to, aby její nestrannost nebyla důvodně zpochybňována,

t í m s p á c h a l a

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

a z a t o s e j í u k l á d á

podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

k á r n é o p a t ř e n í

snížení platu o 30 % na dobu 1 roku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrhy na zahájení kárného řízení a spojení věcí

[1] Dne 21. 3. 2018 byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému návrh kárného navrhovatele a) proti Mgr. S. M., soudkyni Obvodního soudu pro Prahu 9 (dále též „obvodní soud“), působící na civilním úseku daného soudu, čímž proti ní bylo zahájeno kárné řízení, vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 16 Kss 1/2018. Dne 19. 4. 2018 byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu návrh kárné navrhovatelky b) proti totožné soudkyni, čímž proti ní bylo zahájeno další kárné řízení, vedené pod sp. zn. 16 Ks 3/2018.

[2] Kární navrhovatelé ve svých návrzích ke skutkovému ději uvedli, že dne 6. 1. 2016 byla u Obvodního soudu pro Prahu 9 podána žaloba žalobců R. B., nar. X, a D. D., nar. X, proti žalovanému T. K., nar. X, kterou se žalobci domáhali, aby se jim žalovaný omluvil za své výroky o jejich osobách způsobem popsáným v žalobě. V souladu s rozvrhem práce pro rok 2016 byla žaloba přidělena k projednání a rozhodnutí kárně obviněné, neboť byla jediným soudcem soudu, který v rámci zřízené specializace žalob na ochranu osobnosti tuto agendu rozhodoval. Žaloba byla vedena pod spisovou značkou 98 C 10/2016.

[3] K projednání žaloby a rozhodnutí o ní nařídila kárně obviněná jednání na den 5. 5. 2016 v 13.00 hodin (jednání bylo odročeno z původního termínu 2. 5. 2016 na tento den k žádosti právní zástupkyně žalovaného), přičemž dne 3. 5. 2016 bylo doručeno soudu písemné vyjádření žalobců, ve kterém žalobci navrhli k důkazu výslech svědka M. P., nar. X. Návrh na provedení důkazu jeho svědeckou výpovědí byl žalující stranou zopakován i při jednání konaném dne 5. 5. 2016. Při tomto jednání kárně obviněná zakázala pořizování obrazových a zvukových přenosů a

pokračování

pořizování obrazových záznamů v průběhu soudního jednání (ačkoliv šlo o veřejností sledovanou kauzu). Dále provedla listinné důkazy označené účastníky a zamítla návrhy obou stran sporu na provedení důkazů výslechy svědků, a to jak svědků navržených žalovaným, tak i žalobcem, konkrétně se jednalo o R. H., L. Š., L. M., PhDr. P. P., J. N., O. Č., Mgr. J. G., V. H., P. A. a M. P. V rámci závěrečné řeči předložila právní zástupkyně žalobců Mgr. Jana Gavlasová vyúčtování nákladů řízení, které měl žalobcům žalovaný uhradit (a i tato drobnost měla dle kárných navrhovatelů dokreslovat podezření, že výsledek řízení byl předem dojednaný). Soudkyně ve věci rozhodla tak, že žalobě vyhověla a žalovanému uložila povinnost omluvit se žalobcům způsobem a v rozsahu požadovaném v žalobě.

[4] V písemném vyhotovení rozsudku kárně obviněná zdůvodnila neprovedení důkazů svědeckými výpověďmi nevěrohodností svědků či nadbytečností takového důkazu, aniž pro takový závěr měla jakýkoliv podklad vycházející z provedeného dokazování. Zároveň v odůvodnění rozhodnutí vytkla žalovanému, že neoznačil jiné svědky, kteří by potvrdili pravdivost jeho tvrzení, jež byla předmětem sporu, a uzavřela, že žalovaný neunesl břemeno důkazní.

[5] K odvolání žalovaného Městský soud v Praze (dále také „odvolací soud“) usnesením ze dne 13. 10. 2016, č. j. 22 Co 293/2016-175, rozsudek zrušil, věc vrátil soudu prvního soudu k dalšímu řízení a současně nařídil, aby věci projednal a rozhodl jiný soudce. V odůvodnění rozhodnutí odvolací soud uvedl, že soud prvního stupně odmítl provést prakticky veškeré důkazy žalovaným označené, tento postup odůvodnil tím, že svědci nejsou věrohodní, resp. že by mohli nepravdivě vypovídat ve prospěch žalovaného. Odvolací soud vyloučil, aby soud jakýkoli důkaz hodnotil jako nevěrohodný ještě před tím, než jej provede, a zdůraznil, že „*nepřípuštění výslechu jednotlivých svědků navržených žalovaným pro jejich nevěrohodnost je popřením práva žalovaného na spravedlivý proces a z toho rezultujícím odeřením spravedlnosti žalovanému*“. Také uvedl, že odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně obsahuje skutková zjištění (časové údaje, členství v organizacích), která nikde v žalobě ani ve vyjádření stran nezazněla, a nebylo tak jasné, jak k nim soud dospěl. Konečně odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně na základě svých nezákonných procesních postupů uzavřel, že žalovaný neunesl důkazní břemeno, že neprokázal pravdivost svých skutkových tvrzení, aniž ovšem žalovaného o tomto svém závěru jakkoli poučil, a tím dovršil celkově *unfair* proces jím vedený. Z důvodu závažných vad konstatovaných odvolacím soudem ve zrušujícím rozhodnutí odvolací soud postupem dle § 221 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále i „o. s. ř.“), přikázal věc k projednání a rozhodnutí v dalším řízení jinému soudci.

[6] Za stěžejní pro věc kární navrhovatelé označili skutečnosti, které vyplynuly z podkladů ze spisu Policie České republiky, výpovědi M. P., kárně obviněné a její kamarádky K. F. z první poloviny roku 2017, které byly kárným navrhovatelům podle § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu odevzdány právě Policií ČR ke kárnému projednání a které sloužily původně jako podklady pro věc vedenou jako podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Z nich jednoznačně vyplývalo, že kárně obviněná udržovala od roku 2001 osobní, důvěrný vztah s M. P. a získávala od něho v minulosti značné benefity vztahující se ke sportovním (i zahraničním) utkáním, jejichž součástí bylo i zajišťování a hrazení dopravy, případně i ubytování a zařizování permanentek do lyžařského areálu ve Špindlerově Mlýně, přičemž náklady na pořízení takových benefitů se pohybovaly v řádech tisíců až desetitisíců korun českých. Dále bylo zjištěno, že z údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu podle § 88a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), bylo v období od 14. 4. 2016 do 27. 9. 2016 mezi kárně obviněnou a M, P, zaznamenáno 161 kontaktů.

[7] V rámci podaného vysvětlení dne 28. 2. 2017 kárně obviněná bagatelizovala vztah s M. P. a odmítla, že by od něho dostávala nějaké lístky na sportovní utkání nebo že by pro ni zařizoval lyžařské permanentky. Následně dne 9. 3. 2017 podával vysvětlení i M. P., který přiznal, že kárně obviněnou zná od roku 2001 a že v průběhu jejich známosti byl jejich vztah i velmi důvěrný. Odmítl, že by jí někdy něco platil, ale připustil, že jí v letech 1999 – 2007 zajišťoval lístky na utkání Sparty Praha, neboť působil jako její generální ředitel. Podle veřejných zdrojů skončil v této funkci na konci roku 2005. Po odchodu ze Sparty prý vztah s kárně obviněnou upadl. Fyzicky ji prý neviděl cca rok, tj. naposledy někdy v roce 2016.

[8] Ač měl jejich vztah podle slov pana P. při podávání vysvětlení po odchodu ze Sparty upadnout, bylo možno z policejního spisu zjistit, že jí zajišťoval lístky na Fed Cup a Davis Cup (listopad 2012), účast na fotbalovém zápase Bilbao v. Sparta Praha (prosinec 2012), letecký zájezd na fotbalový zápas Chelsea v. Sparta Praha (únor 2013) a aktivně se angažoval v převodu finančního příspěvku do SK Hostivař, v němž působila dcera kárně obviněné. Náklady na účast na takových prestižních sportovních akcích se pohybovaly v řádech několika tisíců korun českých, což dokládaly i faktury hrazené společností Fotbalový klub Jablonec, a.s., IČ: 25023144 (dříve FK Baumit Jablonec, a.s.), v níž M. P. působí v představenstvu od srpna 2011 dosud.

[9] Kární navrhovatelé poukázali na to, že žalobci navržený svědek M. P. byl v době zahájení řízení a rozhodnutí o žalobě soudem prvního stupně předsedou výkonného výboru Fotbalové asociace České republiky (dále i „FAČR“). Členy výkonného výboru FAČR byli i žalobci R. B. (na pozici místopředsedy) a D. D., která zastávala zároveň funkci předsedkyně řídicí komise FAČR pro Čechy. Žalobci tak byli v podřízeném postavení vůči M. P. S ohledem na osobní a funkční provázání žalobců a M. P. existovalo důvodné podezření, že kromě žalobců měl i svědek zájem na úspěchu žalobců v tomto sporu. Pro žalobce nepříznivý výsledek sporu totiž mohl mít nepřímý vliv i na celkový obraz FAČR před veřejností, neboť tato sportovní asociace byla v médiích dlouhodobě vykreslována jako živná půda korupce. Současně byl tento spor velmi mediálně sledován. Jelikož R. B. a D. D. vedli ještě další spory na ochranu osobnosti, jejichž skutková podstata byla obdobná, mohl úspěch u Obvodního soudu pro Prahu 9 posloužit i jako argumentační podklad pro tyto spory. Tohoto zájmu M. P. si musela být kárně obviněná dobře vědoma, neboť se M. P. v deníku Sport ze dne 11. 9. 2015 veřejně postavil proti žalovanému, čímž dal najevo svůj zájem na výsledku řízení, a kárně obviněná potvrdila zájem M. P. na výsledku sporu, když ve svém rozsudku ze dne 5. 5. 2016, sp. zn. 98 C 10/2016, na str. 9 uvedla, že M. P. nebyl nezaujatým svědkem. Vedle toho kární navrhovatelé upozornili, že ze zaslaných podkladů Policie České republiky vyplynulo, že dne 5. 5. 2016, kdy se konalo ústní jednání v předmětné věci, si kárně obviněná a M. P. vzájemně poslali 8 SMS (P. kárně obviněné v 8.37 hodin, kárně obviněná P. v 8.41 hodin, P. kárně obviněné v 8.44 hodin, kárně obviněná P. ve 14.57 hodin, P. kárně obviněné v 15.07 hodin, kárně obviněná P. v 15.12 hodin, P. kárně obviněné v 15.13 hodin, kárně obviněná P. v 15.21 hodin).

[10] Z výše uvedeného je dle názoru kárných navrhovatelů zjevné, že kárně obviněná měla s M. P. důvěrný vztah, přesahující běžnou komunikaci. Zároveň od něho přijímala plnění vybočující z rámce běžné zdvořilosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 16 Kss 1/2017). Rovněž je evidentní, že v době konání jednání o předmětné žalobě, a to před jeho začátkem ve 13.00 hod. a po jeho skončení cca ve 14.00 hod., mezi kárně obviněnou a M. P. probíhala četná SMS komunikace. Ačkoliv obsah zpráv není znám, je víc než pravděpodobné, že se předmětného jednání týkaly. Tvrzení kárně obviněné, že M. P. v podstatě neznala, vyvrátila právě i četnost telefonické komunikace v období od 14. 4. 2016 do 27. 9. 2016.

pokračování

[11] Kární navrhovatelé poukázali na to, že v Listině základních práv a svobod je mimo jiné zakotveno právo každého domáhat se svého práva u spravedlivého a nestranného soudu. K zajištění tohoto práva pak občanský soudní řád upravuje postup soudu či účastníků, jsou-li dány důvody pochybovat o nepodjatosti soudce projednávající konkrétní spor z důvodu jeho vztahu k účastníkům, jejich zástupcům či věci samotné. K zajištění nestranného rozhodnutí sporu § 14 o. s. ř. zakotvuje vyloučení soudce nejen z důvodů skutečného vztahu k projednávané věci, ale i v případě, že existuje důvodná pochybnost o nepodjatosti soudce. Jak bylo výše uvedeno, kárně obviněná měla v době předcházející podání žaloby blízký vztah k M. P., přijímala od něho plnění přesahující rámec běžné zdvořilosti, a ačkoliv nelze zcela postavit najisto intenzitu jejich vztahu v době probíhajícího řízení, jednoznačně vyšlo najevo, že v den konání jednání v předmětné věci byli spolu v četném telefonickém kontaktu, mimo to pak byli v intenzivním telefonickém kontaktu po dlouhou dobu prolínající se s dobou, kdy soudkyně o předmětné věci rozhodovala. Tyto okolnosti v souvislosti s tím, že M. P., ač sám nebyl účastníkem řízení, byl ve vztahu pracovně nadřazeném žalobcům a žalobci byl navržen jako svědek k prokázání jejich žalobních tvrzení, měly vést soudkyni k tomu, aby postupovala podle § 15 odst. 1 o. s. ř., podle kterého je povinností soudce neprodleně věc předložit předsedovi soudu a oznámit mu skutečnosti, které ho vylučují z projednání věci. Je pak věcí předsedy soudu, jaký zvolí postup, zda uzná důvody pro vyloučení, či nikoliv. V tomto směru je možno poukázat na judikaturu kárného senátu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozhodnutí ze dne 19. 10. 2011, č. j. 11 Kss 1/2011-131, v němž kárný soud uvedl, že pokud soudce po zjištění své podjatosti ihned neoznámil tuto svoji podjatost, a namísto toho činil ve věci další úkony, tedy nepostupoval podle § 15 o. s. ř., mělo by být jeho chování kvalifikováno jako narušující důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, tedy jako jednání, které bylo v rozporu s jeho základními povinnostmi ve smyslu § 80 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), a v důsledku toho založilo kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

[12] K žádosti o vyjádření k úmyslu kárných navrhovatelů podat kárný návrh kárně obviněná ve svém dopise ze dne 20. 3. 2018 uvedla, že si není vědoma toho, že by zaviněně porušila povinnosti soudce uložené v § 80 zákona o soudech a soudcích a § 15 o. s. ř. a že předmětné řízení ve věci vedené u Obvodního soudu Praha 9 pod sp. zn. 98 C 10/2016 rozhodla nezávisle, nestranně, v souladu se zákonem a podle skutečností, které vyplynuly z provedeného dokazování. Ve vztahu k § 14 odst. 1 a § 15 odst. 1 o. s. ř. uvedla, že soudcův poměr k věci plyne předně z toho, že sám byl účastníkem řízení nebo jeho práva či povinnosti mohla být rozhodnutím ve věci přímo dotčena (např. jako vedlejšího účastníka), nebo ze situace, kdy soudce získal o věci poznatky jiným způsobem, než je dokazování při jednání (např. věci vnímal jako svědek), a v důsledku toho je jeho pohled na dokazování zjištěné skutkové okolnosti případu deformován jeho dalšími poznatky zjištěnými mimoprofesionálním způsobem. Kárně obviněná uvedla, že soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům pak může být založený především na příbuzenském nebo jemu obdobném vztahu či v konkrétním případě může jít o vztah přátelský, nebo zjevně nepřátelský. Podle vyjádření kárně obviněné k vyloučení soudce nestačí jen soudcova subjektivní pochybnost a ani pochybnosti účastníků nebo kohokoliv jiného, ale je nutné vycházet z rozboru objektivních skutečností, které vedou k pochybnostem, zda soudce disponuje určitým, a to nikoliv nezaujatým vztahem k věci. V této souvislosti kárně obviněná uvedla, že účastníky ani právní zástupce stran předmětného sporu o ochranu osobnosti neznala, přičemž k osobě svědka připomněla, že vůči němu porušení povinnosti dané § 15 o. s. ř. nenastává a žalobcem navrhovanou svědeckou výpověď M. P. zamítla. Vyjádřila také, že od M. P. žádné informace související s projednávanou věcí mimoprocesním způsobem nezískala a ani s ním nikdy nemluvila o skutečnostech, které by mohly nebo měly ovlivnit průběh řízení nebo jeho výsledek. Na výsledek řízení prý neměla žádný zájem.

[13] Kární navrhovatelé uvedli, že jsou si vědomi, že vztah ke svědkovi sám o sobě zpravidla nezakládá poměr k věci ve smyslu § 14 o. s. ř. ani porušení povinnosti podle § 15 o. s. ř. Nicméně v tomto případě bylo potřeba hodnotit konkrétní shora uvedené okolnosti v jejich celkových souvislostech, jak byly popsány, tedy, že svědek M. P., se kterým byla kárně obviněná v důvěrném osobním vztahu, měl osobní vztahy se žalobci, neboť byl jejich přímým nadřízeným, a dokonce veřejně vyjádřil svůj zájem na výsledku jejich sporu. Opakované kontakty kárně obviněné s tímto svědkem jako blízkou osobou, a to i v den samotného soudního jednání, a zejména její vedení předmětného řízení zjevně ve prospěch žalobců, čímž ovlivnila průběh a výsledek tohoto řízení a porušila § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, neboť nevykládala zákon podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a nerozhodovala nestranně a spravedlivě, vedl kárné navrhovatele k názoru, že u kárně obviněné nastaly okolnosti předpokládané § 14 odst. 1 o. s. ř., a v důsledku toho byla založena i její povinnost podle § 15 odst. 1 o. s. ř.

[14] Přitom kární navrhovatelé zdůraznili, že není důležité jen to, co si o takovém poměru myslí konkrétní soudce, ale jde také o to, co si o něm objektivně myslí účastníci sporu a veřejnost vůbec. Podjatost je vztah ke konkrétní kauze, který může navozovat nejenom účastníkům řízení, ale také u veřejnosti, právnické, novinářské či laické, představu, že soudce není schopen v konkrétní věci rozhodnout nestranně, nebo alespoň vzbuzuje pochybnosti o takové schopnosti soudce. Přestože nestrannost nelze zaměňovat s podjatostí, která znamená určitý osobní vztah soudce k věci nebo účastníkům, zatímco nestranností se rozumí respektování Ústavou zaručeného principu rovnosti (čl. 96 odst. 1 Ústavy České republiky a čl. 37 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod), existuje mezi nimi úzký vztah, protože soudce, který někomu v řízení stranní (nebo se jako stranící jeví), vzbuzuje pochybnosti o své nepodjatosti. Nestrannost je kategorií jak subjektivní, tak i objektivní, přičemž nestranným soudcem je jenom ten, který podle svého vědomí a svědomí je nezávislý na projednávané věci a stranám sporu v tom smyslu, že je vůči nim neutrální, nemá vůči nim předsudky, sympatie ani antipatie, že strany sporu jsou v jeho očích zcela rovné, že žádná z nich nemá apriorně žádnou výhodu ani nevýhodu, přednost ani nedostatek, že k právnímu vztahu, který řeší, nezískal vztah ještě předtím, než mu byla věc svěřena k rozhodnutí, a že tedy věc může posuzovat zcela nezávisle a svobodně. Zhodnotí-li se z těchto hledisek popsaný postup kárně obviněné, je možno podle názoru kárných navrhovatelů dospět k jedinému závěru, že rozhodně v této věci nevystupovala nestranně a že její přístup svědčí o její podjatosti jak z hlediska subjektivního, tak i objektivního chápání (srov. k tomu náleží Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I ÚS 370/04, dále srov. přiměřeně např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2007, č. j. 14 Co 11/2007-110).

[15] Kárně obviněná evidentně tedy svou oznamovací povinnost porušila, neboť namísto výše uvedeného postupu věc projednala a rozhodla, přičemž postupovala tak, že nepřipustila v podstatě žádný důkaz navržený žalovaným k prokázání jeho obrany proti žalobě a její rozhodnutí následně bylo odvolacím soudem shledáno tendenčním ve vztahu k žalující straně, a to tak závažně, že odvolací soud konstatoval v odůvodnění svého rozhodnutí porušení práva na spravedlivý proces a odepření spravedlnosti žalovanému. Tím, že kárně obviněná nepředložila věc předsedovi soudu k rozhodnutí o okolnostech, pro které by mohla být z projednávání věci vyloučena, věc projednala a při projednání odepřela žalovanému právo na spravedlivý proces, zaviněně porušila povinnosti soudce vyplývající z § 79 odst. 1, § 80 odst. 1 a § 80 odst. 2 písm. b), e) a f) zákona o soudech a soudcích a dále § 15 odst. 1 o. s. ř., když při výkonu funkce soudce nerozhodovala nestranně a spravedlivě a nezdržela se všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, zavedla příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a jeho dobrou pověst, nevystupovala nezaujatě a ke stranám nebo účastníkům řízení bez předsudků a nedbala svým chováním o to, aby její

pokračování

nestrannost nebyla důvodně zpochybňována, čímž spáchala kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

[16] Při úvaze o kárném opatření by mělo být podle kárných navrhovatelů zohledněno, že v předchozí době jí byla uložena tři kárná opatření v podobě výtek za vážné nedostatky v její práci, a to podle ustanovení § 88a zákona o soudech a soudcích. Konkrétně kárně obviněná nedodržela lhůty při vyhotovování a vypravování rozsudku, nedodržela lhůty při vyřizování dvou předběžných opatření a nezaznamenala část jednání do protokolu o jednání (při ústním jednání vyzvala přítomné zástupce účastníků k opuštění jednací síně a o žalobě a procesním postupu jednala pouze se žalobcem, přičemž obsah tohoto jednání nebyl následně oznámen právním zástupcům stran ani zaznamenán do protokolu o jednání).

[17] Z hodnocení kárně obviněné vypracovaného místopředsedkyní Městského soudu v Praze JUDr. Veronikou Křest'ánovou dne 15. 3. 2018 vyplynulo, že pokud jde o nedostatky v práci kárně obviněné, opakovaně se ze strany odvolacího soudu objevovaly výhrady, které se týkaly nepřezkoumatelnosti, zmatečnosti či nesrozumitelnosti rozhodnutí, nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nesprávného rozhodování o nákladech řízení, potažmo v přístupu soudkyně k rozhodování o nákladech včetně až příliš časté aplikace § 150 o. s. ř., nízké, příp. nevyrovnané odborné úrovně rozsudků, nedostatků v aplikaci procesního práva, někdy i ve výkladu práva hmotného, nedostatků v pečlivosti a koncentrovaném přístupu, jakož i při předkládání, potažmo vedení spisu. Zaznamenán byl i nestandardní přístup při vedení ústního jednání. Kární navrhovatelé také uvedli stanoviska 13 senátů odvolacího soudu, v nichž byly výše uvedené nedostatky potvrzeny.

[18] Kárný navrhovatel a) si byl vědom toho, že podání kárného návrhu by mělo být až krajním prostředkem, avšak byl toho názoru, že se v případě kárně obviněné zjevně nejednalo o ojedinělá pochybení, ale výše popsaná jednání představovala celkový komplex nedostatků představujících narušení důstojnosti soudcovské funkce a ohrožení důvěry v odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Byl proto přesvědčen, že kárně obviněná porušila důstojnost soudcovské funkce v intenzitě, která odůvodňovala uložení kárného opatření podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona o soudech a soudcích spočívajícího v odvolání z funkce soudce.

[19] Podle kárné navrhovatelky b) by mělo být zohledněno i to, že s kárně obviněnou dosud nebylo vedeno kárné řízení, ve kterém by bylo shledáno, že se dopustila kárného provinění. I s ohledem na to, ale i s přihlédnutím k tomu, že kárné provinění, pro které byl podán tento kárný návrh, bylo možno shledat závažným, neboť nejenže kárně obviněná nepostupovala při projednání žaloby ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 tak, aby předešla možným důvodům pochybovat o její nepodjatosti, ale následně o žalobě rozhodla způsobem, který odvolací soud shledal pro žalovaného zcela „nespravedlivým“, kárná navrhovatelka b) navrhla uložení kárného opatření podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích spočívajícího ve snížení platu o 30% na maximální možnou dobu jednoho roku. Dodala, že jakékoliv mírnější opatření by nebylo možno považovat pro závažnost provinění kárně obviněné za dostačující.

[20] Kární navrhovatelé pro úplnost dodali, že při podání kárného návrhu byla zachována subjektivní i objektivní lhůta stanovená v § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., neboť se o spáchání výše popsaného skutkového komplexu dozvěděli z dokumentu datovaného dne 22. 11. 2017, č. j. NCOZ-5293-213/TČ-2016-417403, kterým byla Národní centrála proti organizovanému zločinu, SKPV, podle ustanovení § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu odevzdána ke kárnému projednání věc původně vedená jako podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), v níž by se mohla kárně obviněná dopustit

kárného provinění a který byl doručen na podatelnu Nejvyššího soudu, tedy kárnému navrhovateli b), dne 4. 12. 2017 a kárná navrhovatelka b) jej obdržela dne 5. 12. 2017.

II. Vyjádření kárně obviněné

[21] Kárně obviněná ve svých vyjádřeních ze dne 19. 4. 2018, 24. 4. 2018 a 23. 5. 2018 především uvedla, že nevyloučení se a neoznámení svého vztahu k M, P, není kárným proviněním, neboť ve svém rozhodování žádným způsobem ovlivněna nebyla, podjatou se necítila a neviděla důvod okolnosti svého vztahu s M, P, intimovat nadřízenému, když se tento vztah merita věci nijak netýkal. Že by ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 měla stranit žalobcům a nsprávně neprovést navržené důkazy (výsledky svědků), kárně obviněná odmítla. Připustila, že její rozsudek nemusel být správný, uvedla však, že pokud by se neprokázala její zlá vůle, kárné řízení za tuto nesprávnost by přesáhlo své meze.

[22] V případě své údajné podjatosti kárně obviněná odkázala na komentář k § 14 odst. 1 o. s. ř. (Jirsa, Komentář ASPI) a uvedla, že se podjatou necítila, neboť se žádnou ze stran nikdy nepřišla do bližšího styku (samozřejmě, že vzhledem k svému zájmu o sport věděla, o koho jde, to však důvod podjatosti nezakládá) a rovněž předmět řízení, tedy požadavek na omluvu za nepravdivé výroky, nebyl toho druhu, aby k němu měla jakýkoli vztah. V tiskovinách, kde byly difamující výroky uveřejněny, sama nepublikovala a neměla vztah ani k jejich redakcím.

[23] Kárně obviněná popřela, že by M. P. měl zájem na výsledku sporu. Jak uvedla již v námitkách proti dočasnému zproštění z funkce, nevyloučila, že měl zájem o výsledek sporu. Nebyl účastníkem řízení, žalobci nebyli jeho podřízenými, jak vyplývá ze stanov FAČR, ale byly členy stejného orgánu FAČR, v němž M. P. neměl ani právo veta. Navíc poukázala na to, že právní zástupkyně žalovaného Mgr. M. H. se pohybovala ve fotbalovém světě a o poměru obviněné k P. pravděpodobně věděla.

[24] Zpochybnila, že by v jejím případě reálně existovaly okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem, že měla jako soudkyně k věci určitý nikoliv nezaujatý vztah, tedy že by byla narušena její nestrannost a právo účastníků řízení na spravedlivý proces. Zdůraznila, že kdyby kární navrhovatelé podrobněji četli vyjádření T. K. (žalovaného), resp. M. H. (jeho zástupkyně) k žalobě, zjistili by, že svůj návrh na zamítnutí žaloby právní zástupkyně opírala právě o slova M. P.: „*V tom vidím pochybení, že jsme nechali R. B. přerůst větší moc, než bylo zdrávo, ale to bylo způsobeno tím, že jsme to nikdy, nás... mě to nenapadlo, že to mohlo u někoho působit vnitřní problém.*“ Již z toho bylo možné dle kárně obviněné dovodit, že vztah M. P. k žalobcům nebyl tak vřelý, jak dovozovali kární navrhovatelé, když navíc bylo známo, že žalobce R. B. byl jeho protikandidátem na funkci předsedy.

[25] Dle názoru kárně obviněné, i s ohledem na shora uvedené, kární navrhovatelé kladli přepjaté požadavky na povinnost uvedenou v § 15 odst. 1 o. s. ř., tedy povinnost oznámit předsedovi soudu skutečnosti, pro které měla být vyloučena. Nebylo jí vytýkáno, že by k předmětu řízení nebo k účastníkům měla takový vztah sama, ale opírali tento fakt o skutečnost, že v minulosti měla důvěrný vztah s M. P., který jí v den jednání ráno a odpoledne telefonoval. V odůvodnění kárného návrhu bylo uvedeno, že kárně obviněná takový vztah popírala. Nebylo možno vyloučit, že tak snad učinila, když podávala vysvětlení policejnímu orgánu, který zahájil úkony trestního řízení pro podezření z trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby.

pokračování

[26] K tomu upozornila, že dosud nedala souhlas podle § 211 odst. 6 ve spojení s § 158 odst. 6 trestního řádu (které se v souladu s § 25 zákona č. 7/2002 Sb. použijí přiměřeně i v kárném řízení). Podle § 158 odst. 6 trestního řádu *(o obsahu vysvětlení, která nemají povahu neodkladného nebo neopakovatelného úkonu, se sepíše úřední záznam. Úřední záznam slouží státnímu zástupci a obviněnému ke zvážení návrhu, aby osoba, která takové vysvětlení podala, byla vyslechnuta jako svědek, a soudu k úvaze, zda takový důkaz provede. Úřední záznam lze v řízení před soudem užít jako důkaz pouze za podmínek stanovených tímto zákonem. Je-li ten, kdo podal vysvětlení, později vyslýchán jako svědek nebo jako obviněný, nemůže mu být záznam přečten, nebo jinak konstatován jeho obsah.*“ Podle § 211 odst. 6 trestního řádu, *(s)e souhlasem státního zástupce a obžalovaného lze v hlavním líčení číst i úřední záznamy o vysvětlení osob a o provedení dalších úkonů (§ 158 odst. 3 a 5).*

[27] S ohledem na uvedené kárně obviněná zpochybnila, že by se mohl kárný návrh opírat o výpovědi, které byly učiněny jako podání vysvětlení, a to nejen v případě výsledku kárně obviněné, ale i výsledků dalších osob, které byly navrženy jako svědci v kárném řízení. V tomto směru kárný návrh dle jejího názoru předjímal výsledek dokazování a odůvodnění překročilo mantinely vytýčené trestním řádem i Ústavním soudem. K tomu odkázala na nálezu ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2490/15, z jehož analytické právní věty I. plyne, že *„(k)árné řízení nelze považovat za řízení trestní v autonomním smyslu Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod (dále jen „Úmluva“) a vztahuje se na něj tedy jen civilní větev práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Kárné řízení však bez ohledu na nižší úroveň ochrany zaručené mu Úmluvou, zůstává řízením, při němž kárný žalobce vystupuje vůči kárně obviněnému ve vrchnostenském postavení. Má-li být zachováno právo kárně obviněného na to, aby v kárném řízení nevyprávěl, pak nelze připustit, aby jeho výpověď bylo možno nahradit vyjádřením posléze kárně obviněného, které tento učinil v předprocesní fázi vůči vrchnostenskému orgánu na výslovný dotaz tohoto orgánu. Opačný závěr by totiž znamenal faktické vyprázdnění důležitosti dokazování v samotném kárném řízení a přenesení těžiště dokazování do předprocesních fází bez záruky nejelementárnějších práv kárně obviněného.“*

[28] Ke vztahu k M. P. kárně obviněná uvedla, že svůj vztah s ním nezapírala, zásadním způsobem jej neutajovala, avšak z logických důvodů se ani o něm nijak zvlášť nešířila. Její soukromý život se její funkce dotýkal jen potud, že povinnost stanovená § 80 zákona o soudech a soudcích se vztahovala i na její chování mimo soudní síň. Tento vztah ani na veřejnosti, ani v soukromí nevzbudil žádný skandál, nereferoval o něm bulvární tisk ani jiná média a okolnost, že ze strany M. P. šlo o vztah mimomanželský, sice nebyla nijak chvályhodná, avšak v dnešní době je notoriitou, že takové vztahy jsou ve společnosti běžně tolerovány. Požadovat tedy, aby svému nadřízenému oznámila, že takový vztah zde existoval (a i podle kárného návrhu již skončil) by znamenalo přepínat požadavky na chování soudce a znatelný průlom do jeho soukromí.

[29] Přitom kárný návrh pomínil zásadní skutečnost, že uvedený vztah měl hlubší povahu čtyři roky předtím, než kárně obviněná rozhodovala předmětný spor. Dávat proto do souvislosti okolnost, že tehdy před několika lety obviněná přijímala vstupenky na fotbalová utkání, a implicitně tak dovozovat, že právě tím byla ovlivnitelná, by popíralo principy, na nichž stojí zavinění, byť i nedbalostní, k porušení povinnosti soudce. V době, kdy vztah s M. P. dostával intimní podobu, si kárně obviněná sotva mohla představit, že někdy bude rozhodovat věc související s poměry v českém fotbalu. K tomu odkázala kárně obviněná na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 16 Kss 1/2017 – 183, z něhož plynou následující právní věty: *„I. Skutečnost, že mezi soudcem a jinou osobou, zejména jiným právním profesionálem (typicky státním zástupcem, advokátem, notářem, soudním exekutorem, insolvenčním správcem), jenž ve věcech, o nichž rozhoduje daný soudce, vystupuje jako procesní aktér, existuje profesní přátelství, nelze považovat samu o sobě za porušení povinností soudce podle § 80 odst. 1 věty první a odst. 2 písm. b) či f) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů. II. V kárném řízení jsou až na úzké výjimky nepřijatelné důkazy pořázené v trestním řízení na základě povolení či příkazu soudce nebo státního zástupce a spočívající v*

závažném zásahu do soukromí, obydlí či jiných aspektů osobnosti dotčené osoby, s nimiž trestní řád počítá. Zejména takto nelze použít záznamy telekomunikačního provozu pořizované podle § 88 trestního řádu či zjištění opatřená postupem podle § 158d trestního řádu. Výjimkou z výše uvedeného pravidla je soublas toho, jehož se uvedené důkazy týkají, s takovým použitím. I bez jeho soublasu mohou být takové důkazy zcela výjimečně v kárném řízení použity, pokud by kárný senát po jejich předběžném vyhodnocení shledal, že pravděpodobně mohou vrhnout příznivé světlo na jednání kárně obviněného označené kárným návrhovatelem za kárné provinění, a tedy přispěl k obhajobě kárně obviněného.“

[30] Kárně obviněná uvedla, že u nich dvou sice nešlo o přátelství profesní, ale o vztah založený na vztahu jejím i M. P. ke sportu. Kárně obviněná byla reprezentantkou ČR v házené a před narozením dcery byla jednou z nejlepších amatérských hráček golfu v ČR, přičemž ke sportu vede i svou dceru. Vedle toho zdůraznila, že finanční ohodnocení nebylo jejím motivem stát se soudkyní (na obvodní soud přešla z pozice ředitelky odboru Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, na níž měla plat vyšší), funkci soudkyně brala za posláni a vyvrcholení své právní kariéry a osobně se jí dotknulo tvrzení, že by svou nestrannost obětovala za jakési pofiderní výhody a vstupenky na fotbal. Odmítla, že dostala permanentky do Areálu Špindlerův Mlýn, že by letěla do USA a v případě ostatních zahraničních cest zmiňovaných v kárném návrhu uvedla, že existuje spolehlivý důkaz pouze o cestě do Londýna, na kterou by si za normálních okolností ani po tolika letech nevzpomněla. Také s ohledem na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu znovu upozornila, že kárný návrh se opírá o SMS zprávy, které ale mohou být použity pouze za již uvedených okolností. Kárně obviněná zdůraznila, že nesouhlasí s použitím odposlechů a záznamů z telekomunikačního provozu. Tím, že s nimi návrh pracuje, překračuje kautely dané právní řádem a ústavním právem.

[31] K výtkám ohledně procesně vadně vedeného ústního jednání a rozsudku ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 kárně obviněná uvedla, že nedala při ústním jednání dne 5. 5. 2016 souhlas s uskutečňováním obrazových a zvukových přenosů a pořizování obrazových záznamů, protože dle § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích zvažila zájmy veřejnosti na jedné straně a účastníků řízení i jejich právních zástupců na straně druhé a uzavřela, že nelze předvídat, do jaké míry by ovlivnil anebo působil fakt možného zveřejnění přednesů právních zástupců na jejich soustředění se na průběh samotného ústního jednání. Za daných okolností dala kárně obviněná nakonec přednost právu právních zástupců nebýt omezeni nebo dokonce ochromeni byť i hypotetickou obavou z reakce veřejnosti na jejich přednesy během ústního jednání. Své rozhodnutí považovala za správné i proto, že z ústního jednání byl pořizován zcela autentický zvukový záznam, který byl trvalou součástí soudního spisu. Na okraj dodala, že dosud žádný soudce Obvodního soudu pro Prahu 9 obrazový a zvukový přenos nepovolil.

[32] K poznámce kárných návrhovatelů k předložení výpočtu náhrady nákladů řízení právní zástupkyní žalobce v rámci závěrečné řeči kárně obviněná uvedla, že právní zástupci zcela běžně soudcům předkládají svůj vlastní výpočet takových náhrad. V této konkrétní věci navíc kárně obviněná nevyhověla návrhu právní zástupkyně, ta nebyla vůbec spokojena, a proto také podala v tomto rozsahu odvolání, ve kterém se dožadovala náhrady vyšší.

[33] K neprovedení výslechu navržených svědků z důvodu stranění žalobcům kárně obviněná uvedla, že zamítla návrhy obou stran. Co se týkalo časových údajů i členství v organizacích jednotlivých svědků, ty byly součástí protokolu, protože byly diktovány během ústního jednání právní zástupkyní žalovaného, což bylo samozřejmě patrné také ze zvukového záznamu ústního jednání a z písemného protokolu. Připustila, že úsudek ohledně nevěrohodnosti svědků byl předčasný, a to i vzhledem k judikátu citovanému ve zrušujícím usnesení Městského soudu v Praze a bezesporu šlo o pochybení, jehož se kárně obviněná dopustila. Kárně obviněná si však položila otázku, zda se jednalo o pochybení skutečně zásadní. Dokonce ne u všech svědků kárně

pokračování

obviněná hodnotila jejich potenciální nevěrohodnost, u řady z nich usoudila, že jejich výsledkem by nebylo možno zjistit žádné skutečnosti, které by přispěly k objasnění věci. Učinila tak u navržených svědků Č., H. a G., jejichž doba působení se zcela míjela s rozhodným obdobím, u svědka A. dospěla k závěru, že žalobci neměli důkazní povinnost, obdobně u svědka P. a Š. Uvedla, že její intuitivní rozhodování, které jí vytkl Městský soud v Praze, by nebyla vada, jestliže by byla její intuice správná a vedla by ke spravedlivému rozsudku. Taková intuice, pokud by ovšem byla lépe zdůvodněna, mohla vést k odmítnutí navrženého důkazu.

[34] Kárně obviněná odkázala na nálezný Ústavního soudu ze dne 6. 12. 1995, sp. zn. II. ÚS 56/95, dle něhož ze zásad spravedlivého procesu nikterak nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl. Dále poukázala na možnost kárného soudu posoudit oprávněnost žaloby žalobců jako předběžnou otázku podle § 9 trestního řádu v situaci, kdy má kárný soud hodnotit její postup při vedení procesu a vyhotovení rozsudku.

[35] Kárně obviněná dle svého názoru v odůvodnění předmětného rozsudku správně rozdělila difamující výroky na dvě skupiny: tvrzené skutečnosti, jejichž pravdivost musel žalovaný prokázat, a kritické hodnotící soudy, u nichž bylo úkolem soudu zhodnotit, zda kritizující nepřekročil meze věcné a konkrétní kritiky. Správnost tohoto rozdělení odvolací soud nevytkl, a bylo jej tedy možno přijmout. Pokud šlo o první skupinu výroku, týkala se důvodů, proč nebyl žalovaný zařazen na listinu rozhodčích. Žádný z jím navržených důkazů nemohl potvrdit pravdivost tohoto výroku, neboť neoznačil nikoho, kdo by byl účasten odůvodňování seznamu rozhodčích na listině. Pokud šlo o druhou skupinu hodnotících soudů, zde přiměřenost kritiky posuzoval soud na základě listinných důkazů a své zkušenosti. Svědci, kteří by pravděpodobně tvrdili totéž, co žalovaný, případně novináři, kteří text otiskli, k hodnocení této přiměřenosti nemohli nijak přispět.

[36] Jakkoli je občanský soudní řád normou, která umožňuje soudům rozhodovat bez ohledu na skutečný průběh událostí (rozsudek pro zmeškání, pro uznání, zásada koncentrace řízení a další instituty), jsou to právě spory na ochranu osobnosti, kde přece jen soud zkoumá pravdivost skutkových tvrzení, resp. to, zda taková tvrzení je možné dokázat. Jistěže nebylo možno vyloučit, že skutkové závěry kárně obviněné byly nesprávné a hodnocení přiměřenosti kritiky nepřijatelné. Co však bylo možno s jistotou vyloučit, byla její zlá vůle při takovém hodnocení důkazu a při odmítnutí důkazů dalších.

[37] Kárně obviněná připustila, že její rozsudek nemusel být správný, avšak pokud by se neprokázala její zlá vůle, kárné řízení za tuto nesprávnost by podle ní přesahovalo své meze. K tomu odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu jako soudu kárného ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. 1 Skno 13/2008, v němž kárný soud uvedl, že „(s)oud nemůže v kárném řízení hodnotit, zda byl konkrétní úkon důležitý ke skončení věci, pokud se nejednalo o vyložený exces, a kárným proviněním nemůže být způsob vedení sporu soudcem, jelikož je věcí soudce, jak nařizuje jednání, jaké provádí a vyžaduje důkazy, jak provádí dokazování a jak rozhodne. Soudci nelze vytýkat ani to, pokud v některé věci rozhodl nesprávně, neboť nesprávné rozhodnutí nezakládá podle platné právní úpravy kárné provinění soudce, přičemž k nápravě nesprávného rozhodnutí v tomto směru zákon stanoví postup pro nápravu nesprávného rozhodnutí cestou opravných prostředků. Rovněž nelze u soudce posuzovat věcnou správnost jeho procesního postupu a jeho rozhodnutí ve věci. V kárném řízení také nelze postihovat tzv. neodbornost soudce, neboť k tomu slouží výlučně postup při rozhodování o řádných opravných prostředcích proti rozhodnutí soudce.“

[38] Nad uvedené kárně obviněná k hodnocení své činnosti místopředsdkyní Městského soudu v Praze uvedla, že nebylo objektivní. Ze zprávy jednotlivých senátů tohoto soudu totiž dle kárně obviněné vyplynulo, že třetina senátů se k její práci nevyjádřila, ze zbylých dvou třetin jen jeden senát, právě kvůli řízení ve věci sp. zn. 98 C 10/2016, ji považoval za nekompetentní

k výkonu soudce, další senát na podkladu dvou věcí předložených k odvolání uzavřel, že byla výjimečně slabá a další jí vytkl, že její rozhodnutí byla šita horkou jehlou. Zbylé senáty hodnotily práci obviněné podstatně vlídněji. S odkazem na jí předložené tabulky o nápadu a vyřizování věcí jednotlivými soudci Obvodního soudu pro Prahu 9 uvedla, že patřila k tzv. expeditivním soudcům a ačkoliv rozhodovala rychle, s počtem zrušených věcí odvolacím soudem se držela v první polovině všech civilních soudců obvodního soudu. Kárně obviněná měla svěřenu specializaci na rozhodnutí ve věci ochrany osobnosti od začátku roku 2015. Za tři roky (2015 - 2017) jí napadlo 41 věcí ochrany osobnosti a naprostá většina věcí nebyla ani předmětem odvolání a nabyly právní moci již po rozhodnutí soudu prvního stupně. K doložení svých tvrzení předložila kárně obviněná několik svých rozsudků. Uvedla, že před rozhodnutím sp. zn. 98 C 10/2016, ale i po něm vydávala rozhodnutí ve věcech ochrany osobnosti, které měly kvality, jež odvolací soud ocenil, když žádné nezrušil. Měnil-li je, pak jen v menší části. Nadto ani rozhodnutí ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 nevedlo správu obvodního soudu odebrat jí její specializaci, což by bylo jistě namístě, kdyby rozhodovala nerozumně nebo bez respektu ke strategické litigaci. Přitom podotkla, že agenda ochrany osobnosti byla pro svou složitost dlouhou dobu ve věcné příslušnosti krajských soudů a teprve relativně nedávno připadla soudům prvního stupně.

[39] K výtce nezaznamenaní rozhovoru se žalobcem ve věci sp. zn. 98 C 294/2016, kterou obdržela od kárné navrhovatelky dne 18. 2. 2018, uvedla, že žalobce i právní zástupci souhlasili s tím, aby se žalobcem o samotě promluvila o možnosti smíru. Žalovaná se jednání neúčastnila. Se žalobcem vedla rozhovor na téma jeho osobního očekávání od podané žaloby, kterou se domáhal omluvy od žalované a finanční satisfakce, přičemž žalovaná byla bývalou přítelkyní žalobcova syna, který spáchal sebevraždu, a to možná i z nešťastné lásky k ní. Celý rozhovor byl vedený klidně a oboustranně zdvořile a byl kompletně a srozumitelně zaznamenan na zvukovém záznamu, který ovšem nebyl přepsán do písemné podoby protokolu. Odvolací soud po prošlém odvolacím řízení rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil, což by jistě neučinil, kdyby shora uvedený rozhovor se žalobcem byl vážným procesním pochybením.

[40] Na závěr kárně obviněná zdůraznila, že prostředky usměrnění činnosti nižších soudů jsou rozhodnutí odvolacího soudu o opravném prostředku, v krajním případě odnětí věci a příkázání k rozhodnutí jinému senátu nebo soudci, a teprve v extrémních případech vybočení z pravidel je to kárné řízení. V rámci kárného řízení by pak muselo jít o velmi závažné pochybení, neslučitelné s další činností ve funkci soudce, aby bylo možno uložit odvolání z funkce. Ke kárnému opatření odvolání z funkce ocitovala část právní věty nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 1076/07: *„Odvolání z funkce soudce, jakožto kárné opatření, je opatřením výjimečným, a jako takové musí být podmínky pro jeho uplatnění vykládány restriktivně. Zásada neodvolatelnosti soudce je totiž jednou z brzd a protivah, jíž je garantováno oddělení moci soudní od moci zákonodárné, a především výkonné. Kárné řízení se soudcem, má-li být odvolán z funkce soudce, musí být vedeno jednak se zřetelem na ústavní zakotvení práva kárně stíhaného soudce zastávat nerušeně výkon jemu svěřené funkce, jednak se zřetelem na ústavní garanci nezávislosti celé soudní moci garantované zásadou neodvolatelnosti soudce z funkce, ledaže se dopustil závažného kárného provinění.“*

[41] Jak již uvedla výše, neoznámí své údajné podjatosti způsobem podle § 15 o. s. ř. nepovažovala kárně obviněná za kárné provinění, neboť měla za to, že podmínky k tomuto oznámení nebyly v jejím případě splněny. V případě procesně vadně vedeného ústního jednání a rozsudku ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 považovala za dostačující samotné projednání a upuštění od kárného opatření. Ale ani citelné finanční postižení, které navrhovala kárná navrhovatelka b) nevnímala kárně obviněná negativně, ale spíše pozitivně, neboť tím vůči ní vyjádřila kárná navrhovatelka b) naději, že by se kárně obviněná z tohoto kárného řízení mohla poučit a že stejné

pokračování

chyby při vedení řízení a při rozhodování opakovat nebude. Kárně obviněná si byla vědoma, že opakované chybování ve stejné oblasti by ji reálně mohlo opět přivést před kárný senát, přičemž pak by již absolutní kárné opatření odvolání z funkce soudce mohlo reálně hrozit. Navíc kárně obviněná byla již také seznámena s hodnocením její práce jednotlivými senáty Městského soudu v Praze, což bylo dalším zdrojem jejího poučení z tohoto kárného řízení. Kárné řízení proto vnímala kárně obviněná jako očistný proces, ze kterého se mohla poučit. Současně vnímala toto kárné řízení jako hrozbu, že opakované kárné řízení by již jako soudkyně nemusela tzv. přežít.

III. Vyjádření soudcovské rady Obvodního soudu pro Prahu 9 k osobě kárně obviněné

[42] Nejvyšší správní soud jako soud kárný v dané věci dne 10. 4. 2018 obdržel od soudcovské rady Obvodního soudu pro Prahu 9 stanovisko k osobě kárně obviněné. V tomto stanovisku ze dne 3. 4. 2018 soudcovská rada uvádí, že dle jejího názoru jí nepřísluší odborně hodnotit pracovní činnost kárně obviněné, nicméně kárně obviněnou považují za rozhodnou, energickou, přátelskou, komunikativní a vstřícnou.

IV. Podstatný obsah jednání před kárným senátem konaného dne 30. 5. 2018

[43] Předseda kárného senátu v souladu s § 13 a § 17 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb. úvodem seznámil účastníky řízení s výsledky předběžného šetření ve věci. Sdělil též, že kárný senát spojil věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 16 Kss 1/2018 a 16 Kss 3/2018 ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 16 Kss 1/2018, neboť tyto věci se týkaly stejného skutkového komplexu, kterého se měla dopustit kárně obviněná.

IV.1. Úvodní stanoviska

IV.1.a Úvodní obecná stanoviska kárných navrhovatelů a kárně obviněné

[44] Kárný navrhovatel a) vysvětlil, proč jsou kárné návrhy podány dva, a odkázal na písemné odůvodnění svého návrhu s tím, že uvedl následující podstatné body. Shrnuje, že u Obvodního soudu pro Prahu 9 byla podána civilní žaloba na ochranu osobnosti s požadavkem na satisfakci. Žalobci byly R. B. a D. D., žalovaný byl T. K. Výroky, o které šlo, byly uvedeny přímo v odůvodnění kárného návrhu, proto na ně kárný navrhovatel a) pouze odkázal. Ze strany žalobců byl jako svědek navržen M. P., který byl v době projednávání civilní žaloby dne 5. 5. 2016 předsedou FAČR, a byl tedy ve funkčním vztahu k osobám žalobců. Oba osobně znal a měl zájem na úspěchu žalobců v tomto sporu, což vyjádřil i ve veřejných sdělovacích prostředcích. Např. v deníku Sport ze dne 11. 9. 2015 se veřejně postavil proti žalovanému, čímž dal najevo svůj zájem na výsledku toho řízení. Podle kárného navrhovatele a) kárně obviněná potvrdila zájem M. P. na výsledku sporu již ve svém rozsudku ze dne 5. 5. 2016, sp. zn. 98 C 10/2016, na straně 9, kde uvedla, že M. P. nebyl nezaujatým svědkem, takže si byla dobře vědoma toho, jak vystupuje a jakým způsobem dává najevo své názory ve vztahu k tomuto civilnímu sporu. Kárně obviněná čerpala určité benefity, ačkoliv je částečně popřela ve svých vyjádřeních, které přesáhly to, co se běžně považuje v rámci judikatury za přátelský vztah (např. zaplacení obědů a podobných záležitostí). Ačkoliv M. P. nebyl účastníkem řízení, celkové okolnosti případu (vztah M. P. k žalobcům, jeho zájem projevovaný v médiích i tím, že kárně obviněné volal v den jednání, vztahy ve FAČR, mj. i právní zástupkyně žalovaného, která mohla namítat podjatost kárně obviněné, byla zainteresovaná na těchto vztazích, neboť kandidovala na předsedkyni FAČR) naznačovaly, že ten vybočuje z běžných regulí, které jsou dány k tomu, aby soudce rozhodoval nestranně a nezaujatě. Kárně obviněná se proto měla vyloučit.

[45] V případě neférově vedeného jednání kárný navrhovatel a) uvedl, že zákaz pořizování obrazových a zvukových přenosů, pořizování obrazových záznamů při jednání, intenzivní telefonický kontakt během jednacího dne a především nepřipuštění svědeckých výpovědí, zejména svědků navrhovaných žalovanou stranou, svědčí k závěru, že kárně obviněná nevystupovala ve vztahu k účastníkům řízení nezaujatě. Kárný navrhovatel a) zdůraznil, že kárně obviněná svévolně odmítla provést výslech svědků s tím, že jsou z různých důvodů nevěrohodní či jejich svědectví jsou z jiných důvodů nepoužitelné. Nejen že však svědky nevyslechla, ale nebyl proveden ani důkaz těmi zdroji, ze kterých vycházela při hodnocení těchto svědků, tedy vycházela z nějakých svých insiderských znalostí, které nebyly vůbec předmětem řízení. I tato skutečnost svědčila závěru, že nejednala nezaujatě, a i kdyby to nebylo prokázáno, využití oněch insiderských znalostí, k nimž se nemohly strany vyjádřit, byly naprosto v rozporu s tím, jak by měl soudce postupovat. K tomu také odvolací soud uvedl, že věc musí projednat jiný samosoudce, aby mohla být posouzena objektivně a bez jakéhokoliv předsudku. Nepochybně zde tedy byly zásadní námitky z hlediska nestrannosti vedení řízení, a jelikož kauzu sledovala i veřejnost, šlo o zásadní narušování důvěryhodnosti soudnictví ve vztahu k veřejnosti a k tomu, jak by měl soudce v řízení působit.

[46] K policejnímu spisu, z nějž kárný navrhovatel a) vycházel, uvedl, že jej navrhl jako důkaz, neboť v kárném řízení neexistuje přípravné řízení a kární navrhovatelé mohli vycházet jen z toho, co měli k dispozici a tím byl onen policejní spis. Kárný navrhovatel a) připodobnil situaci tomu, když policejní orgán v trestním řízení postoupí věc do přestupkového řízení, přiloží svůj spis a přestupkový orgán z něj vychází, přičemž sám přestupkový orgán, stejně jako v daném případě i kárný senát Nejvyššího správního soudu, si posoudí, které důkazy použít může, a které ne.

[47] Kárný navrhovatel a) setrval na kárném opatření odvolání z funkce. Uvedl, že v běžném životě by se jednání kárně obviněné nazývalo klientelismem a do soudnictví nepatří. K tomu také přistoupily další nedostatky v práci kárně obviněné, za něž jí byly uděleny výtky podle § 88a zákona o soudech a soudcích a které byly reflektovány v hodnocení senáty odvolacího soudu. Na závěr kárný navrhovatel a) konstatoval, že si je vědom základního smyslu kárného řízení a toho, že odvolání z funkce je opatřením výjimečným. Nicméně s ohledem na již uvedené závažné nedostatky v práci kárně obviněné a na to, že k řádnému fungování demokratického právního státu je třeba, aby funkce soudců vykonávaly pouze osoby s vysokou morální integritou, vědomy si vysoké míry své osobní odpovědnosti, jež je s jejich postavením spjatá a které jsou odhodlány vykonávat své povinnosti výhradně v souladu s principy právního státu a svým svědomím, považoval kárné opatření ve formě odvolání z funkce za nutné.

[48] Kárná navrhovatelka b) pouze odkázala na své písemné odůvodnění kárného návrhu, které se shodovalo s návrhem kárného navrhovatele a). Pouze zdůraznila, že jak vyplývá ze všech již uvedených okolností, důvody pro vyloučení v případě kárně obviněné byly a nebylo nic jednoduššího než věc předložit předsedovi k soudu k posouzení. Nebylo vyloučeno, že kárně obviněná chtěla kauzu „pouze“ rozhodnout rychle, což by bylo i v souladu s poznatkou kárné navrhovatelky b) a hodnocením odvolacího soudu ohledně práce kárně obviněné. Proto také kárná navrhovatelka b) navrhovala kárné opatření mírnější než kárný navrhovatel a). Pokud by však bylo prokázáno, že kárně obviněná byla při předmětném jednání, při němž došlo např. k zásadnímu porušení poučovací povinnosti podle § 118a odst. 3 o. s. ř., někým ovlivněna, kárná navrhovatelka b) by se ztotožnila s hodnocením kárného navrhovatele a). Kárné opatření ponechala na uvážení kárného soudu.

[49] Obhájce JUDr. Jiří Teryngel (dále jen „obhájce I“) odkázal na písemná stanoviska kárně obviněné. Zdůraznil ale, že výslech pana P. byl navržen až přímo na jednání 5. 5. 2016, vztah mezi kárně obviněnou a panem P. existoval tři až čtyři roky před jednáním, a co se týče výhod,

pokračování

zde měl za to, že se věci udály více než tři roky před podáním kárných návrhů, a jsou tedy promlčené.

[50] Obhájce JUDr. Martin Mikyska (dále jen „obhájce II“) odkázal taktéž na písemná stanoviska. Nadto uvedl, že dle jeho názoru v kárném návrhu byl namítán jako důvod podjatosti pouze vztah k panu P. a nyní je podstatně obměněn v tom smyslu, že důvodem podjatosti měla být znalost fotbalového prostředí a vztahů v něm.

[51] Kárně obviněná odkázala na své písemné stanovisko a uvedla, že při svém rozhodování nesprávně pochopila rozhodnutí Nejvyššího soudu ohledně posuzování nevěrohodnosti svědků. Informace, z nichž vycházela, zjistila z listinných důkazů a z vyjádření právní zástupkyně žalovaného při jednání dne 5. 5. 2016. Podjatá se necítila a určitá znalost sportovního prostředí jí nebránila rozhodnout nepodjatě.

IV.1.b Námitka promlčení

[52] Kárný návrhovatel a) namítl, že posuzováno je jednání kárně obviněné, ke kterému došlo při ústním jednání dne 5. 5. 2016 a ačkoliv má její jednání před tímto dnem také s případem souvislost, z hlediska trestněprávního je rozhodující pro běh promlčecí lhůty vždy ukončení jednání.

[53] Předseda kárného senátu se ztotožnil s názorem kárného návrhovatele a) a nevyhověl námitce promlčení vznesené obhájcem I.

IV.1.c Vědomost kárně obviněné o návrhu M. P. jako svědka žalobců

[54] Kárný návrhovatel a) rozporoval, že kárně obviněná se o návrhu žalobců na provedení výslechu pana P. dozvěděla až při jednání dne 5. 5. 2016. Poukázal na to, že výslech pana P. jako svědka byl uveden již v replice žalobců ze dne 2. 5. 2016, jeho jméno bylo v žalobě uvedeno na několika místech a sám pan P. se veřejně ke sporu vyjadřoval, jak již bylo uvedeno dříve, ve prospěch žalobců.

[55] Obhájce II potvrdil, že pan P. byl v žalobě zmíněn, což je však dle jeho názoru odlišné od toho, že byl navržen jako svědek, a jako svědek byl navržen opravdu dne 2. 5. 2016.

IV.1.d Stanoviska ke vztahu kárně obviněné k M. P. a k osobám z FAČR

[56] Kárně obviněná ke svému vztahu s M. P. uvedla, že trval krátce, bylo to opravdu hodně dávno a vzhledem k tomu, že od něj ani jeden nic neočekávali, s ohledem na jejich vztahové poměry, ono vzplanutí skončilo kolem roku 2012, nejpozději 2014, a v době, kdy rozhodovala o věci, už se dávno nijak významně nestýkali. Benefity, které od pana P. v minulosti obdržela, obdržela v době, kdy se blíže stýkali. Co bylo obsahem telefonických kontaktů, když byla odposlouchávána, si nepamatovala, protože to byl pouze na běžné kamarádské bázi o něčem triviálním. V případě telefonické komunikace SMS zprávami dne 5. 5. 2016 si kárně obviněná nepamatovala přesně, o čem si s panem P. psali, ale rozhodně se to netýkalo toho, jak by měla v kauze rozhodnout.

[57] Kárný návrhovatel a) uvedl, že vztah kárně obviněné a pana P. trval již od roku 2010, kdy kárně obviněná pracovala na Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, a nejednalo se tedy o jednorázové vzplanutí, přičemž měla být v té době dokonce i pozvána na organizovaný zájezd Českomoravským fotbalovým svazem, předchůdcem FAČR. Dle jeho názoru se jednalo o vztahy propojenosti v rámci FAČR, na které poukazyval ve svém kárném návrhu a které se

odrazily i v hodnocení svědků jako nevěrohodných kárně obviněnou. Skutečnosti, na základě kterých hodnotí ony svědky, se musela kárně obviněná dozvědět od někoho z FAČR, neboť, i jak sama uvedla, v této asociaci nepůsobila.

[58] Obhájce I uvedl, že soudce nevychází pouze z toho, co se odehraje v síni, ale i z obecné zkušenosti. Svědkové, kteří nebyli vyslechnuti, se vyjadřovali do nejrozličnějších novin. Navíc, hlubší znalost určitého prostředí nemá být soudci na škodu, naopak, dokázat si představit vztahy mezi fotbalisty je jen dobře.

[59] Kárně obviněná ke vztahu s M. P. doplnila, že byl prvně kamarádský, následovalo milenecké vzplanutí a pak postupně vztah ochaboval. S lidmi z FAČR, jako pan B. či paní D., se nepotkávala. Paní H., právní zástupkyni žalovaného, neznala. Ale o vztahu kárně obviněné a pana P. paní H. zřejmě podle mínění kárně obviněné věděla, pokud se pohybovala ve fotbalovém světě. Zda byl jejich vztah ve fotbalovém prostředí obecně známý, nedokázala kárně obviněná posoudit. Svůj vztah nikde neinzerovali, ale nebylo vyloučeno, že je někdo viděl například na večerí. Na asociální večírky nechodila a na fungování M. P. jako fotbalového funkcionáře se nijak nepodílela.

IV.1.e Zdroje informací k posouzení věrohodnosti svědků navržených stranami

[60] Kárný navrhovatel a) s ohledem na informace uvedené kárně obviněnou k jejímu nezájmu o vztahy ve FAČR vznesl dotaz ohledně zdroje informací, z nichž čerpala konkrétní údaje o funkčních obdobích navržených svědků a z nichž v rozsudku vycházela.

[61] Kárně obviněná měla původně za to, že tyto údaje jí sdělila právní zástupkyně žalovaného při předmětném jednání a měly být ve spisu, stejně jako měly být v protokolu. To však během jednání nebyla schopna prokázat a uzavřela, že si nejspíše uvedené informace vyhledala na internetu. Rozhodně je ale neměla z žádných insiderských zdrojů.

IV.1.f Zájem M. P. o výsledek sporu

[62] Kárná navrhovatelka b) položila dotaz ohledně telefonické komunikace mezi kárně obviněnou a M. P. dne 5. 5. 2016, konkrétně se zeptala kárně obviněné, co znamenalo, že měl pan P. zájem o předmět řízení, ale neměl zájem na tom předmětu řízení, na jeho výsledku, jak uvedla ve svém písemném stanovisku.

[63] Obhájce I sdělil, že z logiky věci se pan P. zajímal o výsledek, ale kárně obviněná si na to konkrétně nepamatuje a nějaké ovlivňování nelze prokázat.

IV.1.g Vztah M. P. a žalobců

[64] Obhájce I na dotaz předsedy kárného senátu ohledně vztahu pana P. a pana B. uvedl, že proti sobě kandidovali na funkci předsedy FAČR a proti nim i paní H. Ale vztahy mezi lidmi na špičce FAČR nejsou růžové a na základě toho, co zjistil na internetu, nešlo říci, že by pan P. pana B. fandil.

[65] Obhájce II doplnil, že je znalec fotbalového prostředí, a charakterizoval by toto prostředí větou „člověk člověku vlkem“.

pokračování

[66] Kárný navrhovatel a) rozporoval, že pokud proti sobě lidé kandidují, jsou nepřátelé, a měl za to, že zrovna v tu dobu, kdy se projednával předmětný spor, se pan P. veřejně postavil za žalobce.

[67] Kárně obviněná doplnila, že ona osobně se o vztahy ve výkonném výboru FAČR nezajímala.

IV.2. Dokazování

IV.2.a Důkaz listinami z policejního spisu

[68] Kární navrhovatelé navrhli jako důkaz záznam o jednotlivých telefonických komunikacích v době odposlouchávání kárně obviněné k prokázání velké četnosti telefonických spojení, kterých bylo ve formě SMS i telefonických hovorů kolem 160. Dále navrhli provedení důkazu záznamem o telefonické komunikaci mezi kárně obviněnou a panem P. v době ústního jednání dne 5. 5. 2016.

[69] Obhájce I nesouhlasil s provedením důkazu ohledně četnosti telefonických spojení, neboť nebyl jasný obsah této komunikace, a nebylo možno jej tedy vztáhnout ke konkrétnímu skutku.

[70] S provedením důkazu záznamem o telefonickém spojení mezi kárně obviněnou a panem P. dne 5. 5. 2016 souhlasil.

[71] S ohledem na předchozí judikaturu kárného soudu (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 16 Kss 1/2017 – 183) předseda senátu sdělil, že se návrh na provedení záznamu o telefonické komunikaci mezi kárně obviněnou a panem P. v období od 14. 4. 2016 do 27. 9. 2016 jako důkazu zamítá.

[72] Předseda senátu provedl jako listinný důkaz analytickou zprávu akce „Hulava“ vypracovanou Národní centrálou proti organizovanému zločinu služby kriminální policie vyšetřování expoziturou Ústí nad Labem, ČTS: NCZO-5293/TČ-2016-418401 ze dne 24. 4. 2017. Z něj vyplynulo, že mezi kárně obviněnou a panem P. proběhla komunikace ve formě 8 SMS zpráv. Konkrétně se jednalo o zaslání SMS v těchto časech: pan P. kárně obviněné v 8.37 hodin, kárně obviněná panu P. v 8.41 hodin, pan P. kárně obviněné v 8.44 hodin, kárně obviněná panu P. ve 14.57 hodin, pan P. kárně obviněné v 15.07 hodin, kárně obviněná panu P. v 15.12 hodin, pan P. kárně obviněné v 15.13 hodin, kárně obviněná panu P. v 15.21 hodin.

IV.2.b Důkaz výsledkem svědka M. P.

[73] Svědek M. P. uvedl, že se s kárně obviněnou zná od roku 2000, kdy ještě pracovala na Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, na kterém znal šéfa tohoto úřadu. Spojovala je všechny záliba ve fotbalu, konkrétně fandili klubu AC Sparta Praha, v němž svědek nastoupil v roce 1999 do funkce generálního ředitele a působil tam sedm let. Nyní je majitelem fotbalového klubu v Jablonci nad Nisou. Vztah s kárně obviněnou označil za přátelský, vyloučil, že by byl milenecký, intenzivnější byl, když zastával funkci generálního ředitele ve Spartě, protože se potkávali na zápasech Sparty. V rámci tohoto vztahu zajišťoval, stejně jako ostatním přátelům, vstupenky na sportovní utkání, jak fotbalová, tak i tenisová, kam jí zajišťoval i vstup do VIP prostoru, vzpomněl si i na jeden zahraniční zájezd na zápas Chelsea a z pozice pronajímatele vleků ve Špindlerově Mlýně zajistil i permanentky tam. Za nic neplatil a ani kárně obviněná mu nic neplatila. V posledních letech byla komunikace minimální až žádná.

[74] Profese kárně obviněné jej nezajímala, neví, jakým oborem práva se zabývá. O práci kárně obviněné hovořili pouze v souvislosti s tím, že jeho dcery vystudovaly na Právnické fakultě Karlovy univerzity a chtěly by se případně také stát soudkyněmi, notářkami apod. a ona mu sdělila, že je to dřina. O vztazích ve fotbale s kárně obviněnou nehovořili. Pouze o fotbalu a konkrétně o Spartě, protože jí oba fandili.

[75] Na dotaz ohledně vztahu mezi ním a panem B. odpověděl, že v mnoha věcech spolu souhlasili, ale neshodli se ve věci odvolání manželky pana B., paní D., asi před dvěma či třemi roky, kolem léta 2015 nebo 2016, ale to nedokázal upřesnit, z pozice předsedkyně komise rozhodčích. S ní pak odvolali dalších sedm rozhodčích, o nichž měli etické pochybnosti. O kauzu pana B. a paní D. se zajímal u paní M., protože věděl, že ji soudí ona, dle jeho názoru se to dozvěděl od pana K. (žalovaného), který je také z Jablonce, a zajímal se o výsledek toho sporu. Osobně měl za to, že jejich spor je nesmysl a šlo pouze o ego obou stran. Vznikla z toho mediální kauza bez obsahu a znamenala velké škody pro fotbal. Neviděl důvod kauzu jakkoliv ovlivňovat. Na otázku, zda byl funkčně nadřizen panu B. a paní D., odpověděl, že byl zvolen jako předseda občanského sdružení, pak byli zvoleni místopředsedové za Čechy a za Moravu. Jediným orgánem, který rozhoduje o všech věcech ve fotbalové asociaci, je výkonný orgán FAČR. Tam soupeřili s panem B., kdo má většinu. A problémem v českém fotbale je jeden, kdo bude dělat předsedu komise rozhodčích, a kdo tedy bude mít vliv na sestavování listin rozhodčích. Komise rozhodčích deleguje rozhodčí na mezinárodní listinu, s čímž se pojí velká mezinárodní prestiž a nemalé finanční prostředky. Dnes rozhodčí na listině první ligy a hlavní rozhodčí bere za zápas 25.000 Kč, pomezí rozhodčí 15.000 Kč, takže pokud je někdo nasazen 4x do měsíce, jedná se o relativně příjemnou „živnost“.

[76] K dotazu na paní H. uvedl, že ji zná a že se podle jeho slov „splasila“, když kandidovala na předsedkyni FAČR, protože Česká republika není země, v níž by mohla žena vykonávat tuto funkci. Vystudovala práva a legislativně chtěla prosadit, aby všichni hráči byli zaměstnanci, aby všichni odváděli sociální, zdravotní pojištění jak z mezd, tak i z prémie, ale dle jeho názoru si „vzala větší krajíc“, než byl možný. K jejímu vztahu k panu B. a paní D. uvedl, že pan B. neuznával žádné ženy a konkrétně s paní H. měli velmi vyostřené vztahy, protože její pohled na věci byl diametrálně odlišný od jeho. Paní H. také zastupovala všechny, kteří vedli soudní spory proti FAČR.

IV.2.c Důkaz výsledkem svědkyně Mgr. M. V. H.

[77] Svědkyně Mgr. M. V. H. uvedla, že kárně obviněnou nezná, nemohla však vyloučit, že se na nějaké fotbalové události nepotkaly. Pana P. znala asi 8 let, od doby, kdy pracovala ve fotbalovém prostředí. Pana P. a kárně obviněnou spolu nikdy neviděla. Ke vztahu pana P. a pana B. uvedla, že se potkávali v rámci fotbalového prostředí, protože tam oba dlouhodobě působili, nic bližšího nevěděla. Jejimi přáteli ale nebyli, neboť opakovaně vystupovala proti jejich chování ve fotbalovém prostředí. Sportovní právo vystudovala v zahraničí a učila se, jak by etická pravidla ve sportovním prostředí měla vypadat. Když se vrátila do ČR a volilo se nové vedení, považovala to za příležitost k „očistě“ českého fotbalu. Bylo veřejně známo, že se neztotožňovala se způsobem, jakým uvedení pánové fotbal vedli, a někteří i v tuto chvíli vedou.

[78] Ve sporu, v němž zastupovala pana K., svědkyně neměla informaci, že kauzu bude rozhodovat právě kárně obviněná. Pokud by to věděla a zjistila by, že se pohybuje ve fotbalovém prostředí, namítala by její podjatost.

pokračování

[79] Před konáním ústního jednání probíhalo vše standardně. Až na jednání dne 5. 5. 2016 byly zamítnuty veškeré výslechy svědků, které za žalovaného navrhovala, ale které navrhovali i žalobci. Kárně obviněná zdůvodnila, že tak učinila, protože považovala některé svědky za nadbytečné vyslýchat a jiné za nevěrohodné. Žalovanému sdělila, že neunesl důkazní břemeno ohledně těch tvrzení nebo výroků, které řekl. Svědky chtěla jako zástupkyně žalovaného nechat vyslechnout, protože ve fotbalovém prostředí je velmi těžké získat písemné důkazy. Jednání, stejně jako rozsudek ji velmi překvapil.

IV.2.d Důkaz výslechem svědkyně Bc. K. F.

[80] Výslech této svědkyně navrhovali kární navrhovatelé, a ačkoliv byla řádně obeslaná, na ústní jednání se nedostavila. Předseda kárného senátu však uvedl, že výslech svědkyně měl sloužit k objasnění historie vztahu kárně obviněné a pana P., což již bylo i bez tohoto svědectví poměrně podrobně zjištěno, a proto tento výslech neshledal nutným.

IV.2.e Důkaz výslechem svědkyně Mgr. H. H.

[81] Svědkyně Mgr. H. H. uvedla, že nyní je řadovým soudcem na Městském soudě v Praze. S kárně obviněnou se setkala pracovně, neboť v lednu roku 2015 byla jmenována místopředsedkyní civilního úseku Obvodního soudu pro Prahu 9 a tou byla až do března roku 2018 (poslední pololetí roku 2017 vykonávala stáž u Městského soudu v Praze). Kárně obviněná měla jako jediná specializaci na ochranu osobnosti, ale zároveň díky silnému strádání opatrovnického úseku v roce 2014 vypomáhala i s opatrovnickou agendou. K osobnímu životu kárně obviněné věděla jen, že je sportovkyně a má malou holčičku. Vztahy k ostatním zaměstnancům nebyly dle jejího názoru úplně příznivé. Asistenti z ní měli strach a často se střídali. S posledním asistentem byla spokojená, ovšem svědkyně nebyla spokojena se stavem senátu a jím vyřizovanou agendou. Poslední informace, které svědkyně má od rejstříkové vedoucí, jež má na starost senát kárně obviněné, byly, že situace se v senátu uklidnila a zlepšila.

[82] Svědkyně zhodnotila kárně obviněnou jako podprůměrnou soudkyni. Z pozice místopředsedkyně informovala předsedu soudu o nedostacích v její práci projevující se například v nedodržení zákonné lhůty při rozhodování o návrhu na předběžné opatření, za což dostala i výtku, či v tom, že kárně obviněná nezpracovávala rozsudky ve lhůtách k tomu stanovených. V rychlosti kárně obviněná vynikala, což však bylo na úkor kvality, nezabývala se totiž například podmínkami řízení a směřovala věc k nařízení jednání, aby ji skončila, a to bez ohledu na poplatkovou povinnost či splnění podmínek řízení. Svědkyně projednala s kárně obviněnou v prvním čtvrtletí roku 2015, což proběhlo poměrně poklidně. Následovaly výtky, které jí předával předseda soudu. A ve druhém čtvrtletí roku 2015 pak při osobním sdělení dalších nedostatků v práci kárně obviněná zvyšovala hlas, a svědkyně tedy řešila tyto záležitosti výhradně přes předsedu soudu.

[83] Co se týkalo přístupu kárně obviněné k výtkám svědkyně, v rámci další prověrky v roce 2017 svědkyně zjistila, že v případě předběžných opatření nedošlo k dalšímu pokračování lhůt, rozsudky však nadále kárně obviněná, ačkoliv již v menší intenzitě, nevyhotovovala ve lhůtách. Při překročení lhůty k vyhotovení rozsudků kárně obviněná nedodržovala nastavený systém, v němž měla při překročení třicetidenní lhůty žádat o prodloužení svědkyni jako místopředsedkyni a při překročení šedesátidenní lhůty předsedu soudu. Vždy své žádosti nosila přímo předsedovi soudu a ten je zpětně předkládal svědkyni. Když se svědkyně proti postupu kárně obviněné ohradila, předseda soudu to nijak neřešil. K tomu neměla svědkyně žádné vysvětlení, zřejmě mu nebylo příjemné přicházet s kárně obviněnou do styku ve vztahu k těmto nepříjemným věcem.

[84] Dále svědkyně uvedla, že jejím úkolem coby místopředsedkyně nebylo zjišťovat, jak a na kolik odvolací soud rušil či měnil rozhodnutí obvodního soudu. Jejím úkolem bylo sledovat, zda se nelišila rozhodovací praxe odvolacích senátů, a toto avizovat „nahoru“. Od dozorcí úřednice pro tyto účely měla pravidelný jednotýdenní, maximálně dvoutýdenní přehled, takže viděla podle spisové značky začínající číslicí senátu, že tam byla pravidelně vyšší rozhodovací činnost odvolacího soudu ve věcech kárně obviněné. Samozřejmě se to promítalo i v počtu zrušených rozhodnutí. Když přišlo penzum dvaceti rozhodnutí, v nichž byl podán opravný prostředek, na první pohled bylo viditelné, že shoda v číslech senátu byla u ostatních vždy jen ve dvou případech, u senátu kárně obviněné to bylo tři až pět. Navíc z odvolacího soudu se věci kárně obviněné vracely bez věcného vyřízení, tedy bylo potřeba tam vyřešit nějakou otázku, která vyřešena nebyla, ve větším rozsahu než u ostatních.

IV.2.f Důkaz listinami s tabulkami s přehledy výkonnosti soudců za rok 2016 a 2017 zpracovaný kárně obviněnou

[85] Na žádost obhájců kárně obviněné byl proveden důkaz tabulkami s přehledy výkonnosti soudců za rok 2016 a 2017, z nichž nevyplývalo, že by kárně obviněná byla nejhorší soudkyní, co se týkalo počtu vrácených věcí odvolacím soudem. Tyto tabulky zpracovala kárně obviněná na základě měsíčních výkazů výkonnosti soudců, které byly soudcům zasílány od roku 2016 do roku 2017.

[86] Kárná navrhovatelka b) k tabulce vysvětlila, že v přehledech nejsou pouze rozhodnutí meritorní, ale i procesní, a proto dle jejího názoru narostlo číslo zrušených rozhodnutí ostatním soudcům. Z čeho vychází kárně obviněná, jsou tabulky výkonnosti soudců ke každému měsíci, v nichž je vidět, kolik mu napadlo, kolik vedl věcí v senátě, kolik vyřídil a jestli mu něco obživlo. Přitom obživnutí mohlo být, že soudce vydal platební rozkaz a následně byl podán odpor, anebo že se ta věc vrátila z odvolacího soudu, když rozhodnutí bylo zrušeno. Tabulky s údaji, kolik věcí šlo každému ze soudců na odvolací soud a kolik rozsudků mu bylo zrušeno, kárná navrhovatelka b) nevypracovávala. S řízením to podle ní nesouviselo. Skutečností ale podle ní bylo, že kárně obviněná jich měla za tento rok nejvíce. Kárná navrhovatelka b) však znovu dodala, že to je způsobeno také tím, že byla mnohem rychlejší než jiní soudci.

IV.2.g Důkaz výsledkem svědkyně Mgr. H. H. - pokračování

[87] Svědkyně k tabulkám uvedla, že v položce počtu vrácených věcí není zřejmé, co kárně obviněná za „vráceno“ považuje. Pokud v nich byly započítány i obživlé věci, mohl by tam být i jiný údaj jako obnova řízení, dovolacím soudem věc zrušená a vrácená či nesouhlas s postoupením věci. V rovině odvolacího řízení však svědkyně osobně vycházela z údajů, které měla od dozorcí úřednice.

[88] Předseda kárného senátu i navrhovatel a) ztotožnili s názorem, že daný údaj není jádrem této věci a není tedy potřeba provádět další dokazování.

IV.2.b Důkaz listinami s hodnocením práce kárně obviněné Městským soudem v Praze jako odvolacím soudem

[89] Kárný navrhovatel a) stručně zkonstatoval hodnocení vypracované JUDr. Veronikou Křestřanovou, místopředsedkyní Městského soudu v Praze, ze dne 15. 3. 2018 a senáty tohoto soudu. Uvedl, že senáty považovaly kárně obviněnou spíše za podprůměrnou soudkyni a že názor

pokračování

odvolacího soudu je důležitý v tom, že nehodnotí pouze to, zda zrušil věc, ale zda jde o věc složitou.

IV.2.cb Důkaz listinami s hodnocením práce kárně obviněné kárnou navrhovatelkou b)

[90] Předseda kárného senátu k hodnocení práce kárně obviněné kárnou navrhovatelkou b) uvedl, že za zmínku stojí zmiňované udělení výtky podle § 88a zákona o soudech a soudcích, zejména za porušení povinnosti vypracovat rozsudek ve lhůtě devadesáti dnů, detailněji však hodnocení předchozí práce kárně obviněné nebylo nutno provádět.

IV.2.i Důkaz výsledkem svědka JUDr. A. K.

[91] Svědek uvedl, že v současné době od asi října 2016 působí na Městském soudě v Praze jako předseda odvolacího senátu a zároveň soudil i na prvním stupni na trestním úseku. V první polovině roku 2016 působil jako předseda Obvodního soudu pro Prahu 9, kam nastoupil kolem roku 2011.

[92] Kárně obviněná přišla na obvodní soud před tím, než se svědek stal předsedou tohoto soudu, a seznámil se s ní v podstatě na soudě. Jako předseda soudu ji zhodnotil jako pracovitou soudkyni, která věci poměrně rychle končila, a její senát nebyl zatížen množstvím neskončených věcí. Kvalitu práce kárně obviněné nemohl dle svého názoru posoudit, ale její problémy přišly, až když končil ve své funkci. Ty řešil výtka. Ale obecně by kárně obviněnou zařadil do průměru.

[93] Svědek dále uvedl, že kárně obviněná si své soukromí poměrně hlídala, na soudě příliš přátel neměla, protože to nevyhledávala. Věděl o jejím zájmu o sport a zaregistroval její rozvod.

[94] Kárně obviněná měla specializaci na ochranu osobnosti, o kterou se dobrovolně přihlásila. Žádné mediálně sledované kauzy, které rozhodovala, nezaznamenal. Kauzu mezi paní D. a panem B. a panem K. zaznamenal až po rozhodnutí věci, ale věc jej nezajímala a rozhodně o ní s kárně obviněnou nemluvil.

[95] K dotazu kárného navrhovatele a), zda je běžné, že soudci dostávají výtky, svědek odpověděl, že sám za dobu svého působení podal na jiné soudkyně kárné návrhy, takže v tomto kontextu byly na obvodním soudě i horší soudci. Co se týkalo vztahu kárně obviněné a bývalé místopředsedkyně, Mgr. H., svědek cítil z obou stran určité antipatie, ale netušil, z čeho pramenily.

IV.2.j Důkaz spisem sp. zn. 98 C 10/2016

[96] Předseda kárného senátu provedl důkaz spisem sp. zn. 98 C 10/2016, především zdůraznil, že nejdůležitější dokumenty jsou protokol o jednání ze dne 5. 5. 2016, předmětný rozsudek obvodního soudu v této věci a zrušující usnesení Městského soudu v Praze.

[97] K návrhu kárné navrhovatelky b) provedl předseda kárného senátu důkaz replikou žalobců z 2. 5. 2016, která byla doručena soudu 3. 5. 2016 a v níž je uvedeno, že žalobci navrhuji pana P. jako svědka.

IV.2.k Další podpůrné důkazy

[98] Jako další podpůrný důkaz byl proveden osobní spis kárně obviněné, v němž byla zaznamenána její profesní kariéra a udělené výtky podle § 88a zákona o soudech a soudcích,

konkrétně ze dne 26. 3. 2015, 23. 6. 2015, obě uděleny panem předsedou obvodního soudu JUDr. K. Třetí výtka ze dne 6. 2. 2018 byla udělena kárnou navrhovatelkou b). Nad uvedené byl součástí spisu zápis ze dne 27. 7. 2016 z pohovoru s kárně obviněnou, na němž byly rozebrány různé nedostatky ohledně výběru soudních poplatků, průtahů, evidence zvukových a obrazových záznamů a porušování lhůt při vyhotovování rozsudků, a za které jí nebyla udělena formálně výtka podle § 88a zákona o soudech a soudcích, ale po projednání bylo zaznamenáno, že kárně obviněná zjedná nápravu, nebo na ni bude v opačném případě podán kárný návrh. Dále byl proveden důkaz stanoviskem soudcovské rady Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 3. 4. 2018, v němž bylo uvedeno: „*Na základě Vaší žádosti ze dne 23. 3. 2018 a následném projednání, sděluje soudcovská rada Obvodního soudu pro Prahu 9, že dle jejího názoru jí nepřísluší odborně hodnotit pracovní činnost Mgr. S. M. Soudci zdejšího soudu považují Mgr. S. M. za rozhodnou, energickou, přátelskou, komunikativní a vstřícnou.*“.

[99] Předseda kárného senátu poukázal dále na spis s podklady, který předložila Národní centrála proti organizovanému zločinu. Z něj již byl proveden důkaz záznamem telefonické komunikace mezi kárně obviněnou a panem P. ze dne 5. 5. 2016. Nad to byly provedeny důkazy, které se týkaly fotbalového svazu, a to jednak usnesením 15. valné hromady FAČR ze dne 8. 6. 2013, které schválilo mj. pod bodem 7 výkonný výbor FAČR ve složení: M. P. předseda, Z. Z. první místopředseda, R. B. druhý místopředseda, D. S. třetí místopředseda, a dále v dalších funkcích D. D., P. B., F. H., J. L., T. P. a V. H., M. V., J. T., R. V. Dále předseda kárného senátu přečetl úplný výpis spolkového rejstříku, který osvědčoval existenci FAČR, a za podstatné označil, že dne 12. 4. 2016, tedy po podání předmětné civilní žaloby a před datem ústního jednání dne 5. 5. 2016 byli zapsáni do vedení toho spolku M. P. jako předseda, R. B. jako druhý místopředseda, Z. Z. jako první místopředseda a D. S. jako třetí místopředseda, což bylo podstatné z hlediska obsazení vedení fotbalového svazu v rozhodné době.

[100] Kárně obviněná také předložila původní tabulky k měsíčnímu výkazu výkonnosti senátu, z nichž vypočítala počet vrácených věcí, a svůj způsob výpočtu. K tomu však předseda kárného senátu uvedl, že v projednávaném případě není nutné detailně hodnotit a porovnávat výkonnosti soudců. Kárná navrhovatelka b) uvedla, že se ztotožňuje s jeho názorem, a za problém označila kvalitu, ne kvantitu rozhodnutí kárně obviněné, což z oněch tabulek vyplývat nemohlo. Předseda kárného senátu doplnil, že význam ony tabulky mají z hlediska kárného soudu při ukládání kárného opatření, protože je důležité vědět, zda je soudce celkově přínosem pro justici, či není. Uzavřel, že hodnocení jednotlivých konkrétních listin bude spíše směřovat k posouzení osobnosti kárně obviněné jako soudkyně než k dohadům, zda udělala tzv. „o pět čárek více nebo méně“.

IV.3. Závěrečné řeči kárně obviněné a kárných navrhovatelů

[101] Kárný navrhovatel a) shrnul, že podle jeho názoru skutky vymezené v jeho návrhu prokázány byly. Kárně obviněná tedy nesplnila svou povinnost vyplývající z § 15 o. s. ř., postupovala v rozporu s ním, neboť neoznámila předsedovi Obvodního soudu pro Prahu 9 závažné skutečnosti, pro které měla být vyloučena z projednávání věci - ať již kvůli vztahu k panu P., popřípadě, pokud toto senát považoval za nedostatečně prokázané, kvůli použití insiderských informací, které musela získat jinak než svou vlastní činností. Podle kárného navrhovatele a) bylo dále prokázáno, že ve věci pod sp. zn. 98 C 10/2016 v souvislosti s projednáváním žaloby v této věci vedla řízení zjevně ve prospěch žalobců. Kárně obviněná vykládala zákon tak, že to nelze pokládat za výklad zákona podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nerozhodovala nestranně a spravedlivě, což nakonec konstatoval i odvolací soud a pro uvedené nedostatky jí věc odejmul a přikázal jinému senátu. Kárný navrhovatel a) podotkl, že tento postup je typickým projevem klientelismu, který se velmi těžko prokazuje bez „invazivních“ prostředků, k jejichž použití nedala kárně obviněná souhlas. S ohledem na prokázání výše uvedených skutků a na osobní

pokračování

charakteristiku kárně obviněné setrval kárný navrhovatel a) na uložení kárného opatření podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona o soudech a soudcích, tedy odvolání z funkce.

[102] Kárná navrhovatelka b) odkázala na vyjádření kárného navrhovatele a) a pouze zdůraznila, že bylo prokázáno, že existovaly skutečnosti, pro které měla kárně obviněná předložit předmětnou věc předsedovi soudu, aby rozhodl o tom, zda je vyloučena, nebo není. Nebylo až tak podstatné, jak to kárně obviněná subjektivně cítila, ale veřejnosti musí být objektivně zřejmé, že neexistuje důvod pochybovat o její nepodjatosti. Toto své jednání kárně obviněná završila oním jednostranným rozhodnutím, které bylo následně zrušeno odvolacím soudem. Kárné opatření nechala kárná navrhovatelka b) na úvaze kárného soudu, jinak odkázala na to, co uvedla v návrhu.

[103] Obhájce I měl za to, že v kárných návrzích popsaný skutek nebyl prokázán. Svědek P. vyvrátil tvrzení kárných navrhovatelů, že měl nějaký zájem na úspěchu žalobců. K žalobcům měl navíc vztah velmi rozporuplný. Pravděpodobně kvůli sdělovacím prostředkům a svému rodinnému životu byla jeho výpověď ohledně vztahu s kárně obviněnou v rozporu s tím, co vypověděla kárně obviněná. Rozsudek, který vyhotovila kárně obviněná ve věci sp. zn. 98 C 10/2016, byl mizerný a své pochybení při vedení ústního jednání dne 5. 5. 2016 přiznala. Nebylo ani prokázáno, že by zaviněně neoznámila důvod své podjatosti. Nešlo o vztah k účastníkům ani k věci samé. M. P. byl jako svědek navržen až dne 2. 5. 2016 a slyšen ani nebyl, neboť kárně obviněná všechny svědky zamítla. Není vůbec výjimečné, že soudce sdělí po vyhlášení rozsudku SMS zprávou či telefonicky svému známému výsledek sporu. Zavinění v tom rozsahu, jak je popisovaly kárné návrhy (subjektivní stránka těch pochybení ve vztahu k podjatosti a ve vztah k nestrannosti), prokázáno nebylo. Kárně obviněná je expeditivní soudkyně a snaží se věci vyřizovat co nejrychleji, i když za cenu kvality. Na obvodním soudě byli a jsou horší, jak uvedl i bývalý předseda ve své výpovědi. Obhájce I se odvolal na své vyjádření o nápravných prostředcích a uvedl, že pokud jde o nedostatky v rozhodování v práci soudců, existuje odvolání, je tu možnost odnětí věci a teprve v posledním stupni je kárné řízení a tam zcela výjimečně, pokud není žádná jiná cesta k nápravě, je možné kárně obviněnému „vzít talár“. S ohledem na to, co bylo zjištěno v řízení kárně obviněné v rámci dokazování a o kvalitě její práce, která je naprosto průměrná, nejsou dány podmínky pro odvolání z funkce.

[104] Obhájce II především uvedl, že kárně obviněná by měla dostat šanci a neměla by odejít od kárného senátu s kárným opatřením odvolání z funkce. K postupu podle § 15 o. s. ř. by mělo dle jeho názoru docházet výjimečně, například v případě rodinného příslušníka jako účastníka řízení. V případě kárně obviněné taková situace nenastala. Je však otázkou, zda je nutno takto postupovat i z důvodu, že soudce zná určité prostředí, ale prostředí, nikoli vztahy. Klíčový svědek M. P. se rozešel ve své výpovědi s kárně obviněnou v hodnocení jejich vztahu. Obhájce II k tomu uvedl, že kdo zná paní P., ví, proč se tyto dvě výpovědi lišily. Poukázal na to, že vztah mezi kárně obviněnou a panem P. skončil již před dlouhou dobou. Dále je podle něho zcestné si myslet, že by pan P. intervenoval do sporu, protože měl rád paní D. a pana B. Zdůraznil, že kárně obviněná při rozhodování preferovala rychlost před procesní pečlivostí, ale toto kárné řízení je o víře, že se může změnit, a o poučení, že pokud to neudělá, přijde sem podruhé a naposled. Navíc nebylo prokázáno, že by kárně obviněná byla při svém rozhodování ovlivněna M. P., tedy kárný soud by jí neměl uložit kárné opatření odvolání z funkce. Pokud jde o peněžitý trest, záleží na kárném soudu, zda vyhoví návrhu kárné navrhovatelky b), či si kárně obviněná zaslouží o něco méně.

[105] Kárně obviněná uvedla, že spisem sp. zn. 98 C 10/2016 žije již dva roky. Především byla dvakrát vyslýchána na policii a nyní je před kárným senátem. Nelze předpokládat, že by ji to nezměnilo. Ohledně své intuitivnosti při rozhodování, blíží se zbrklosti, připustila,

že se musí nad svým přístupem zamyslet. Dle jejího názoru její podjatost prokázána nebyla a osobně ani nemá za to, že podjatá byla. Co se týkalo hodnocení její práce Městským soudem v Praze, z těch senátů, které se vyjádřily, jen osm senátů posuzovalo více než pět spisů, které jim byly od ní předloženy k odvolacímu řízení, a z toho polovina hodnocení byla alespoň průměrná. Rozsudek ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 se jí mimořádně nepovedl. Závěrem požádala kárný senát, aby rozhodl jinak než tak, že ji odvolá z funkce soudkyně.

V. Posouzení věci kárným senátem

V. 1. Včasnost kárného návrhu

[106] Kárný senát se zabýval nejprve tím, zda byl návrh podán v rámci lhůt vyplývajících z § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., dle něhož musí být návrh na zahájení kárného řízení *podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění.*

[107] Ohledně skutkového komplexu pod písm. a) výroku, tedy, zjednodušeně řečeno, ohledně toho, že kárně obviněná měla mít s panem P. v minulosti velmi blízký vztah, který s přihlédnutím k okolnostem věci ji měl vést k tomu, že měla rozpoznat a patřičným způsobem řešit svoji možnou podjatost v řízení ve věci sp. zn. 98 C 10/2016, je podstatné z časových hledisek to, že tvrzené profesně vadné jednání kárně obviněné se časově vztahuje k době projednávání uvedené občanskoprávní věci. Ta Obvodnímu soudu pro Prahu 9 napadla 6. 1. 2016 a jednání ve věci, na němž bylo i rozhodnuto, se konalo 5. 5. 2016. V této době (v tomto časovém intervalu) tedy bylo na kárně obviněné, aby uvážila, zda nemá takový vztah k věci, jenž by jí bránil věc pro možnou podjatost rozhodovat, a aby případně v důsledku své úvahy učinila příslušné kroky. Je zjevné, že tento časový interval se nachází v rámci objektivní tříleté lhůty, byly-li kárné návrhy podány 22. 3. 2018 a 19. 4. 2018. Obdobně i u skutkového komplexu pod písm. b) výroku, tj. kárnými navrhovateli tvrzeného jednostranného postupu kárně obviněné při jednání dne 5. 5. 2016, je zjevné, že se odehrál v uvedené tříleté lhůtě.

[108] Pokud jde o lhůtu subjektivní, její běh lze ve shodě s míněním kárných navrhovatelů odvinout od okamžiku doručení materiálů sestavených Policií České republiky (dokumentu Národní centrály proti organizovanému zločinu, SKPV, datovaného dnem 22. 11. 2017, č. j. NCOZ-5293-213/TČ-2016-417403), tedy ode dne 4. 12. 2017 pro kárného navrhovatele a) a ode dne 5. 12. 2017 pro kárnou navrhovatelku b). Právě tyto informace poskytly oběma kárným navrhovatelům dostatečně podrobnou informaci především o možném úzkém vztahu mezi kárně obviněnou a panem P., který lze považovat za centrální bod celého skutku, od něhož se odvíjela i podezření vůči kárně obviněné. Dokud toto nebylo kárným navrhovatelům známo v dostatečné míře podrobnosti a zároveň věrohodnosti, kterou poskytoval právě až dokument police, nemohli si učinit úsudek, na základě něhož by postupu kárně obviněné při jednání dne 5. 5. 2016 ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 přikládali význam jiný než „běžného“ procesního pochybení. U obou kárných navrhovatelů byla tedy i subjektivní lhůta k podání jejich návrhů zjevně dodržena.

V. 2. Procesní otázky

[109] Usnesením ze dne 30. 5. 2016, č. j. 16 Kss 1/2018-162, spojil věc kárného navrhovatele a) vedenou pod sp. zn. 16 Kss 1/2018) a věc kárné navrhovatelky b) vedenou pod sp. zn. 16 Kss 3/2018 ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn. 16 Kss 1/2018. Toto usnesení bylo samostatně vyhotoveno, odůvodněno a doručeno příslušným osobám.

pokračování

V. 3. Skutková zjištění a jejich hodnocení

[110] Ze skutkových zjištění, jak plynou z důkazů popsaných podrobně výše, je patrný následující rozhodný skutkový děj:

[111] Kárně obviněná se řadu let znala s panem P. a udržovala s ním velmi blízký osobní vztah, který v určité fázi přerostl i do vztahu intimního. Prvotním společným zájmem, který je svedl dohromady, byla náklonnost k vrcholovému fotbalu, konkrétně fandění, zejména fotbalovému klubu Sparta Praha. Svědek P. povahu vztahu s kárně obviněnou pravděpodobně subjektivně nevnímal jako milenecký v žádné z jeho fází. Kárný senát zde však za přesvědčivější považuje samotné vyjádření kárně obviněné, z něhož plyne, že v určité fázi o vztah milenecký, avšak bez naděje na dlouhodobost či trvalost, šlo.

[112] V rámci výše popsaného vztahu, procházejícího různými fázemi, kárně obviněná od pana P. přijímala různé dárky či pozornosti, zejména vstupenky na fotbalová utkání, a to zčásti i tzv. VIP vstupenky, tedy vstupenky do zvláště vyhrazených prostor na stadionu, v nichž se nezřídka shromažďuje tzv. společenská smetánka (podnikatelé, politici, činovníci, sportovní funkcionáři apod.). Uvedený skutkový závěr činí kárný senát zejména z výpovědi svědka P., který takovýto způsob fungování fotbalového prostředí popsal jako svým způsobem běžný „obchod“ se sociálním kapitálem.

[113] Vztah kárně obviněné s panem P. trval, tehdy pravděpodobně již jen v podobě vztahu přátelského, tj. menší intenzity a s menší frekvencí osobních setkání, i v době, kdy kárně obviněná měla rozhodovat věc sp. zn. 98 C 10/2016. O tom, že spolu komunikovali, svědčí i komunikace SMS zprávami v den jednání v uvedené věci tedy dne 5. 5. 2016, ohledně níž kárný senát provedl, a to se souhlasem kárně obviněné a při zohlednění dotčených zájmů pana P. jako druhé strany komunikačního kanálu, tzv. kvalifikovaný důkaz (výpis telekomunikace mezi jejich mobilními telefony pořízený v rámci trestního řízení). Plyne to však i z vyjádření samotných obou aktérů. Kárný senát nepovažoval za potřebné hlouběji studovat intenzitu komunikace mezi kárně obviněnou a panem P. v měsících či týdnech před 5. 5. 2016, neboť měl za dostatečně na jisto postaveno, že spolu komunikovali běžně a vcelku často. Detailní znalost jejich vztahu není pro účely kárného řízení třeba a kárný senát neviděl důvodu zkoumat nad rámec nezbytného jejich soukromí. Na časté a bohaté komunikaci typicky prostřednictvím SMS neshledává kárný senát v obecné rovině nic vadného; je to v dnešní době běžný způsob sociální interakce a zábavy.

[114] Co se týče komunikace SMS zprávami v den jednání soudu ve věci sp. zn. 98 C 10/2016, tedy dne 5. 5. 2016, z provedeného výpisu telekomunikace je patrné, že ráno před tímto jednáním (podle protokolu o jednání začalo v 13.00 hod.) komunikaci zahájil pan P. a kárně obviněná ji opětovala (celkem si zaslali tři SMS), zatímco po jednání (podle protokolu skončilo v 13.52 hod.) komunikaci zahájila kárně obviněná a opětoval ji pan P. (celkem si zaslali pět SMS). Obsah SMS nebyl zaznamenán, pouze údaje o tom, kdy a kdo jaké SMS posílal. O tom, co přesně si pan P. a kárně obviněná psali, tedy nebylo zjištěno nic bližšího, neboť ani jeden z aktérů si údajně obsah komunikace v detailech nepamatoval. Je velmi dobře představitelné, že tato komunikace mohla mít podobu od prostého popřání, ať se kárně obviněné jednání, které se toho dne konalo a v němž se střetli P. kolegové z FAČR, dobře povede, a následně zprávy kárně obviněné P., že to v pohodě zvládla, až po P. žádost, aby kárně obviněná nějakým způsobem v řízení postupovala, a následně její sdělení, že tak činila, nebo naopak nečinila. Nevíme-li nic víc než to, že spolu oba aktéři komunikovali, nemá smysl o obsahu jejich komunikace spekulovat.

[115] Ohledně samotného jednání dne 5. 5. 2016 je z protokolu o jednání a z odůvodnění rozsudku č. j. 98 c 10/2016-85 patrné, že kárně obviněná zamítla návrhy na dokazování

svědeckými výpověďmi jak ze strany žalovaného, tak žalobců. Navržené svědky považovala zčásti za nedůvěryhodné pro jednostranně negativní vztah vůči žalobci B. anebo naopak pro příznivý vztah k němu (svědek P. navržený žalobci v podání z 2. 5. 2016). Svědectví jiných svědků zamítla pro časovou irelevanci jejich svědectví (měli svědčit o svých zkušenostech ohledně nasazování rozhodčích v jiné době, než ve které se mělo odehrát jednání, kvůli němuž žalovaný pronesl vůči žalobcům jimi napadené výroky) či pro nadbytečnost s ohledem na rozložení důkazního břemene (svědek P. A. navržený žalobci taktéž v podání z 2. 5. 2016). Z těchto důvodů v zásadě bez provedení jiných důkazů než těch, které navrhli žalobci, tedy na základě listin dokládajících výroky žalovaného, rozhodla ve prospěch žalobců.

V. 4. Právní hodnocení věci

[116] Podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích *(k)árným proviněním soudce je zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo obrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.*

[117] Podle § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích *(s)oudci a přísedící jsou při výkonu své funkce nezávislí a jsou vázáni pouze zákonem. Jsou povinni vykládat jej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů, nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem.*

[118] Podle § 80 odst. 1 věty první zákona o soudech a soudcích *(s)oudce a přísedící je povinen vykonávat svědomitě svou funkci a při výkonu funkce a v občanském životě se zdržet všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo obrožovat důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Podle odst. 2 téhož paragrafu pak (v) zájmu záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu soudcovské funkce soudce zejména (...) b) je povinen chovat se tak, aby nezavdal příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a důstojnosti soudcovské funkce, e) musí vystupovat nezaujatě a ke stranám nebo účastníkům řízení přistupovat bez ekonomických, sociálních, rasových, etnických, sexuálních, náboženských nebo jiných předsudků, f) dbá svým chováním o to, aby jeho nestrannost nebyla důvodně zpochybňována.*

[119] Smysl a účel nestrannosti a nezávislosti soudce je zjevný – aby se ti, o nichž soudce rozhoduje, mohli přiměřeně spolehnout, že o nich bude rozhodováno bez předpojatosti, se snahou objektivně, uceleně a ve všech relevantních souvislostech porozumět podstatě věci a nenechat se strhnout k rozhodnutí jednostrannému, zaujatému, nakloněnému jednomu z aktérů rozhodované věci.

[120] Nestrannost soudce má být zajištěna jeho odstupem od rozhodované věci. S tím souvisí i pojem podjatosti soudce, upravený podobně všemi procesními předpisy. Podle § 14 odst. 1 o. s. ř. *(s)oudci a přísedící jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.* Podle § 8 odst. 1 věty první s. ř. s. *(s)oudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.* Podle § 30 odst. 1 věty první trestního řádu *(z) vykonávání úkonů trestního řízení je vyloučen soudce nebo přísedící, státní zástupce, policejní orgán nebo osoba v něm služebně činná, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo týká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat.*

[121] Procesní řešení možného vyloučení soudce pro podjatost v občanském soudním řízení obsahuje § 15 o. s. ř., podle jehož odst. 1 věty první, *(j)akmile se soudce nebo přísedící dozví o skutečnosti, pro kterou je vyloučen, oznámí ji neprodleně předsedovi soudu.* Předseda soudu pak učiní kroky popsané v dalších ustanoveních uvedeného paragrafu.

pokračování

[122] Podjatost je založena, zjednodušeně řečeno, existencí „důvodu pochybovat“. Tedy takového důvodu, pro který, i když to není jisté, jsou vážné důvody domnívat se, že soudce by nestranný nemusel být. Je zjevné, že „důvod pochybovat“ musí mít svůj konkrétní skutkový důvod a také svou míru.

[123] Tím nejobecnějším skutkovým důvodem je poměr k věci. Vedle něho procesní předpisy akcentují i důvod spočívající v poměru ke konkrétně vymezeným aktérům procesu, v němž se věc řeší (účastníkům, jejich zástupcům, dalším osobám se specifickým postavením v řízení aj.). Poměr k věci může být jakýkoli poměr, který podle rozumného úsudku může „zkřivit“ rozhodovací objektivitu soudce. Nelze jej vykládat formálně, naopak je nutno počítat, že v praxi se objeví nejrůznější předem jen těžko představitelné důvody poměrů k věci dané nejrůznějšími okolnostmi. Mohou to být, jako je tomu v nyní projednávané věci, typicky vztahové řetězce (soudce zná osobu, která má k aktérům souzené věci pozitivní nebo negativní vztah nebo má zájem na tom, aby věc byla nějak rozhodnuta).

[124] Míra „důvodu pochybovat“ musí být přiměřená. Nestačí, že lze vysledovat vztahovou linku mezi soudcem a jeho věcí. *Ad absurdum* by bylo u řady věcí možno najít takový vztah, byť vzdálený. Aby byla určitá vztahová linka důvodem podjatosti, musí být její význam pro soudce dostatečně intenzivní. Soudci jsou totiž profesionály zvyklými rutinně rozhodovat věci na základě relativně objektivních kritérií a v rámci toho jsou za běžných okolností obvykle schopni se oprostit od svých subjektivních pocitů, postojů a inklinací. Stejně tak je zcela běžné, že opakovaně přicházejí v souvislosti s výkonem své profese do styku s lidmi, které znají a k nimž je nezdůvodněná poji profesní přátelství (viz zejm. body 46-48 rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 16 Kss 1/2017 – 183). Teprve u nadkritické intenzity vztahu lze tedy o podjatosti uvažovat.

[125] Pro účely kárného práva je zde klíčový subjektivní prvek, tedy to, aby soudce mohl sám rozpoznat, že objektivně existuje určitý jeho vztah k věci, který by mohl být důvodem podjatosti. Soudce zde musí projevovat jistou ostražitost či předběžnou opatrnost. Musí se snažit na různé aspekty svého možného vztahu k věci hledět očima inteligentního laika mimo justiční praxi a zvažovat, jak by se takovéto osobě tyto aspekty jevily.

[126] V první řadě je třeba zdůraznit, že kárně obviněné nelze ani v nejmenším vyčítat, že měla dlouhodobý blízký, a v určité fázi i intimní vztah s panem P. Požadavek zdrženlivosti a ostražitosti soudce v jeho chování nemůže zásadně jít tak daleko, aby soudci bránil navázat přátelský či intimní vztah prakticky s kýmkoli. Je nepochybné, že problematické rysy života či osobnosti svého přítele, partnera nebo milence musí soudce reflektovat, vnímat, že na ně může být veřejně upozorňováno, a nedívat se tomu. To musí soudce unést. Jistě však po něm nelze požadovat, aby se jen proto takových vztahů vzdal či je vůbec nenavazoval. Soudci přes omezení daná jejich ústavní funkcí jsou a zůstávají především lidmi, a i soudce má proto právo na podobnou míru svobody v přátelských a intimních vztazích jako běžný občan.

[127] Stejně tak nelze kárně obviněné obecně vzato upírat právo podílet se na životní úrovni a „sociálním kapitálu“ svého partnera, milence nebo rodinného příslušníka, čítaje v to i požívání různých benefitů spojených s jeho funkcí, postavením či bohatstvím. Co je však soudci zapovězeno, je jeho závislost na takovýchto benefitech, zejména je-li patrné, že nemusí být poskytovány čistě z titulu rodinného, partnerského nebo mileneckého vztahu, nýbrž proto či ve významné míře proto, že ten, komu jsou poskytovány, je soudcem. Co je totiž soudci bez pochyb zakázáno přísně, je „směna“ sociálního kapitálu spočívajícího v jeho soudcovském

postavení za benefity pro jeho osobu. V tomto ohledu dlouhodobé poskytování hodnotných VIP vstupenek na fotbalová utkání lze považovat, je-li mezi tím, kdo lístky poskytuje, a soudcem „pouze“ běžné přátelství, za situaci, jež může mít za určitých okolností nádech klientelismu (srov. k tomu bod 49 rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 16 Kss 1/2017 – 183). Jinak by tomu jistě bylo, kdyby kárně obviněná doprovázela pana P. jako jeho partnerka, milenka, rodinná příslušnice (dcera, sestra, jiná příbuzná) apod. na fotbalová utkání z titulu takového intimního či rodinného vztahu. Nicméně dostávat pravidelně a dlouhodobě bez legitimního důvodu či protiplnění vstupenky na fotbalová utkání, jež představují nikoli bezvýznamný bendit, již může vyvolat vztah jisté závislosti, jehož se má soudce vyvarovat.

[128] Ve věci kárně obviněné je nepochybné, že sama okolnost, že měla blízký vztah s předsedou FAČR, nemusela být důvodem podjatosti ve věci, která se týkala fotbalového prostředí. Objektivní okolnosti konkrétní věci jsou však takové, že v ní svou podjatost rozpoznat mohla a měla. Ve věci je podstatné, že jednou ze stran občanskoprávního sporu, který řešila, byli blízký spolupracovník pana P. z vedení FAČR, R. B., a jeho manželka D. D. I laikovi, který se o vrcholový fotbal nezajímá a pouze běžně sleduje zprávy o sportu v médiích, je známo, že okolo rozhodování fotbalových rozhodčích v českém fotbale kolují nejrůznější nepěkné zvěsti. Není úkolem kárného senátu posuzovat, zda jsou tyto zvěsti pravdivé. Nicméně pověst fotbalového prostředí je, ať již zaslouženě nebo ne, ve veřejné debatě problematizována, mimo jiné i všeobecně známými kauzami údajné korupce. Sousedství „*Ivánku, kamaráde...*“ se v souvislosti s fotbalovým prostředím stalo legendou, která – bohužel – vytváří i rámec toho, jak dění ve fotbalovém prostředí vnímá veřejnost.

[129] Ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 šlo přitom právě o otázky týkající se férovosti pravidel nasazování rozhodčích na zápasy. Zároveň se jednalo o spor významný, jeden z prvních tohoto druhu, a jako takový byl veřejností i médií vnímán. Nešlo o „běžný“ spor kvůli náhodné urážce mezi dvěma osobami, nýbrž o spor dotýkající se pověsti celého fotbalového prostředí a jeho významných činníků (žalobců R. B. a jeho manželky, kteří byli dlouholetými čelnými funkcionáři na úseku rozhodčích či v rámci celé FAČR). Inteligentní laik z prostředí vně justice by tedy jistě právem považoval za podivné, aby spor mezi žalobci B. a D. na straně jedné a žalovaným, jenž se prezentoval jako někdo, kdo byl žalobci jako profesionální rozhodčí nespravedlivě poškozen, rozhodovala soudkyně s velmi blízkým vztahem k dalšímu z čelných funkcionářů FAČR, panu P. Tomu, že dva vrcholní funkcionáři FAČR a manželka jednoho z nich spolu v zásadě nemají významné profesní vztahy, takže panu P. je lhostejné, že se zbývající dva soudí o ochranu své dobré pověsti s jiným profesionálním rozhodčím asociace a jak tento spor dopadne, inteligentní *outsider* může uvěřit jen stěží, zvláště pak v kontextu nedobré obecné pověsti fotbalového prostředí. Povaha vztahu pana P. k žalobcům byla v tomto ohledu nerozhodná, neboť diskvalifikující zde byl již samotný řetěz úzkých vztahů mezi kárně obviněnou a P. a jím a žalobci.

[130] Kárně obviněná tedy měla a mohla rozpoznat, že její vztah s panem P. je takové povahy, že o něm má podle § 15 odst. 1 věty první o. s. ř. informovat předsedu soudu. Neučinila-li tak, ohrozila důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů (§ 80 odst. 1 zákona o soudech a soudcích), jelikož porušila povinnost dbát svým chováním o to, aby její nestrannost nebyla důvodně zpochybňována, jež je zakotvena v odst. 2 písm. f) téhož paragrafu. Ve smyslu písm. b) téhož odstavce pak tím, že svoji možnou podjatost neřešila zákonem předepsaným způsobem, zavedla příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a důstojnosti soudcovské funkce, jelikož veřejnost sledující výkon soudnictví mohla mít právem pochybnost, zda ve věci, kterou rozhodovala, rozhoduje soudce vskutku nestranný.

pokračování

[131] Co se týče druhého skutkového komplexu, tedy postupu kárně obviněné při jednání dne 5. 5. 2016, kárný senát se po objektivní stránce plně ztotožňuje s hodnocením, které je obsaženo v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2016, č. j. 22 Co 293/2016-175. Kárně obviněná odmítla provedení všech důkazů výsledkem svědků navržených žalovaným (ale i v případě svědků P. a A. navržených žalobci) s tím, že je předem, aniž by jejich výpovědi slyšela, z různých důvodů, popsanych na str. 7-9 prvoinstančního rozsudku z 5. 5. 2016, považovala za nepřipadná. Důvodem měla být zejména nevěrohodnost či časová irelevance navržených svědeckví. Ve shodě s odvolacím soudem lze konstatovat, a v podrobnostech odkázat na str. 3 dole a str. 4 nahoře jeho usnesení, že takovéto hodnocení navržených důkazů bylo v daném kontextu hrubým procesním pochybením soudu prvního stupně.

[132] V dané věci lze vyjít z podobných úvah, jaké kárný senát Nejvyššího správního soudu vyslovil v bodě 49 svého rozhodnutí ze 7. 3. 2018, č. j. 16 Kss 7/2017 – 223: „(...) kárný postih za nerespektování pokynů vyšší soudní instance připadá v úvahu toliko v mimořádných situacích, jako poslední prostředek poté, co mírnější prostředky opakovaně selhávaly. Náprava nesprávnosti soudu nižší instance má být v první řadě provedena na základě opravných (či jiných podobných) prostředků, tedy v rámci instančních vztahů. Nestačí-li to, je na místě v odůvodněných případech odejmout věc příslušnému soudci či soudnímu senátu; procesní řády pro řízení před soudy s takovou eventualitou počítají (v trestním řízení viz § 149 odst. 5, § 262 trestního řádu). Teprve selžou-li tyto prostředky v případě konkrétního soudce nikoli ojedinele, nýbrž opakovaně, a celkové hodnocení jeho činnosti ukazuje, že daný soudce dlouhodobě není schopen rozhodovat tak, aby v prostřednictvím jeho osoby justiční systém poskytoval konzistentní výstupy, je na místě zvážit kárný postih.“ Z hledisek kárných jde o profesionální selhání, které samo o sobě již těsně dosahuje intenzity kárného provinění zejména s ohledem na rozsah a intenzitu jednostranného pohledu kárně obviněné na jí posuzovanou věc, a to přesto, že jde podle dostupných informací u kárně obviněné o první svého druhu. Závažnost pochybení kárně obviněné reflektoval i odvolací soud, jenž svým rozhodnutím, jež bylo prvním druhoinstančním rozhodnutím v dané věci, nařídil, aby ji projednal jiný samosoudce než kárně obviněná; i s tímto hodnocením odvolacího soudu se kárný senát pro účely kárného řízení ztotožňuje.

[133] Kárně obviněná, aniž by pro to měla dostatečně logické a o fakta opřené důvody, považovala skutkovou verzi předestíranou žalovaným a opírající se o jím navržená svědeckví za *a priori* nevěrohodnou. Žalovaný přitom navrhoval svědeckví, která podle jeho tvrzení se jevila *prima facie* případná, tj. jako taková, jež mohla v podstatné míře osvětlit situaci v oblasti nasazování rozhodčích na zápasy a obecně „politiku“ a vztahy v této oblasti, a to včetně jejich historických souvislostí a kořenů. Předem tato svědeckví vyloučit znamenalo, že kárně obviněná si byla z důvodů, pro které v jejím rozsudku nelze nalézt skutkovou oporu, jista, že skutková verze žalovaného je nepravdivá. Bylo by jisté zcela v pořádku ke svědeckvím navrženým osobami stojícími „na opačných stranách barikády“ a tak či onak s tou či onou ze stran sporu spojenými přistupovat kriticky a „podezřívavě“. To je však běžná součást soudcovy práce a a svým způsobem její podstata – hledat a přesným hodnocením důkazů nalézat střípky pravdy v různých verzích reality předestíraných účastníky.

[134] Z hlediska subjektivní stránky je podstatné, že kárně obviněná jednostrannost svého pohledu mohla a měla rozpoznat a korigovat jej. V dané věci, stejně jako v každé jiné, si měla názor na to, jak se věc má a jak se skutečně udály v ní rozhodné děje, postupně budovat na základě faktů zjištěných v rámci řízení a jejich kritické analýzy. Postup kárně obviněné však nasvědčuje spíše tomu, že svůj názor měla „hotový“ již na začátku jednání v tom smyslu, že skutkovou a právní pozici žalovaného považovala za nesprávnou a nebyla ochotna vystavit svůj názor konfrontaci s tvrzeními a důkazy navrženými žalovaným. V tomto ohledu tedy zaviněně porušila povinnost podle § 80 odst. 2 písm. e) zákona o soudech a soudních, a sice vystupovat nezaujatě a ke stranám nebo účastníkům řízení přistupovat bez předsudků. Porušila

rovněž povinnost podle § 79 odst. 1 věty druhé téhož zákona, a sice rozhodovat nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem.

[135] Lze tedy shrnout, že kárně obviněná se v obou skutkových komplexech, jak jsou popsány pod písmeny a) a b) výroku dopustila zaviněného porušení výše specifikovaných povinností soudce.

V.5. Uložené kárné opatření

[136] Podle § 88 odst. 1 *(z) a kárné provinění podle § 87 odst. 1 lze uložit soudci podle závažnosti kárného provinění některé z těchto kárných opatření: a) důtku, b) snížení platu až o 30 % na dobu nejvíce 1 roku a při opětovném kárném provinění, jehož se soudce dopustil v době před zablazením kárného opatření, na dobu nejvíce 2 let, c) odvolání z funkce předsedy senátu, d) odvolání z funkce soudce.*

[137] Při ukládání kárného opatření za kárné provinění související s rozhodovací činností soudce je třeba náležitě obezřetnosti. Kárné provinění kárně obviněné však svou povahou a zejména následkem, který je kryt nedbalostním zaviněním, dosahuje velmi vysoké intenzity. Povaha jednání je obzvláště závažná v tom, že kárně obviněná porušila povinnosti soudce ve dvou na sebe navazujících skutkových komplexech, které – z pohledu inteligentního *outsidera* – se mohou z dobrých důvodů jevit jako navzájem provázané, jakkoli po skutkové stránce jejich provázanost nevyšla v řízení s jistotou najevo.

[138] V řízení nebylo prokázáno, že kárně obviněná postupovala v řízení dne 5. 5. 2016 jednostranně a zaujatě proti žalovanému a ve prospěch žalobců PROTO, že měla úzký vztah s panem P. Pokud by to najevo vyšlo, jednalo by se, jak již upozornil kárný senát ve svém usnesení z 11. 4. 2018, č. j. 16 Kss 1/2018-109, jímž zamítl námitky kárně obviněné proti dočasnému zproštění funkce soudce ministrem spravedlnosti, šlo by o kárné provinění mimořádné závažnosti, fatální zpronevěření se soudce své funkci. Bylo by stěží přestavitelné, že by kárně obviněné mohlo být uloženo jiné kárné opatření než odvolání z funkce soudce. Dokonce by bylo možno zamýšlet se i nad tím, zda jednáním kárně obviněné nemohl být spáchán trestný čin, například podle § 329 odst. 1 písm. a) či c) trestního zákoníku. Příčinná souvislost mezi vztahem kárně obviněné k panu P. a jejím jednostranným postupem v řízení ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 však v kárném řízení nebyla nad veškerou rozumnou pochybnost prokázána.

[139] Kárný senát však při zvažování kárného opatření musí brát v úvahu i takové následky jednání kárně obviněné, jež se objektivně projeví ve vnějším světě, jsou-li kryty zaviněním. Zejména je nutno brát v úvahu ty, které měly vliv na vnímání soudnictví veřejností jako adresátem jeho služeb. Poškození důvěryhodnosti soudnictví, které nedbalostním jednáním kárně obviněné došlo a s nímž ona mohla a měla počítat a měla vyvinout snahu k jeho odvrácení, bylo velmi závažné. Veřejnost, která se o rozhodných okolnostech nynější kárné věci dozvěděla, mohla mít, aniž by k soudům přistupovala s předpojatostí a apriorní nedůvěrou, z dobrých důvodů pocit, že „je cosi shnilého ve státě justičním“, pokud – zjednodušeně a lidovým jazykem řečeno – soudkyně s úzkým vztahem k šéfovi fotbalového svazu rozhodne jednostranně ve prospěch jeho kolegy z vedení svazu proti rozhodčímu, který tvrdí, že při nasazování rozhodčích se děly nepravosti. Právě propojení mezi oběma skutkovými komplexy, jež se z pohledu inteligentního *outsidera* jevílo takřkajíc nasnadě, způsobilo soudnictví největší reputační škody.

[140] Kárný senát chápe, že v praxi nemusí být v hraničních případech vůbec jednoduché rozpoznat, kdy je dána nadkritická intenzita vztahu soudce k věci, a tedy důvod řešit otázku

pokračování

případné podjatosti. Zde musí kárný senát být obezřetný a nenutit soudce svou nadmíru přísnou rozhodovací praxí k tomu, aby z opatrnosti a ze strachu z možného postihu řešili jako možné důvody podjatosti i vztahy zjevně nízké intenzity, které důvodem podjatosti zásadně být nemohou. To by totiž mohlo výkon soudnictví znesnadnit, neboť by mohlo vést k nedůvodným průtahům v řízeních. Pokud však soudce v hraniční situaci usoudí, že vztah k věci sice může být u něho spatřován, avšak ještě nedosahuje nadkritické intenzity, musí s obzvláštní obezřetností dbát na to, aby o nestrannosti jeho postupu v řízení i o nestrannosti jeho úsudku o věci nevyvstaly pochyby. Právě v tom, že kárně obviněná si toto neuvědomila a nechala se z důvodů, o nichž kárný soud může pouze spekulovat, unést a věc posoudila jednostranně v neprospěch žalovaného, lze spatřovat největší díl její viny.

[141] Oba jednotlivé skutkové komplexy popsané pod písmeny a) a b) výroku tohoto rozhodnutí, pokud by se kárně obviněná dopustila vždy pouze jediného z nich, by sice každý sám o sobě dosahoval intenzity kárného provinění, avšak šlo by o provinění střední intenzity u skutkového komplexu a) a nízké intenzity u skutkového komplexu b). V nyní projednávané věci se však kárně proviněná dopustila obou, v návaznosti jednoho na druhý. Kárný senát tedy typově vzato musel přemýšlet o uložení velmi přísného kárného opatření, neboť újma, kterou jednáním kárně proviněné utrpělo soudnictví na své pověsti, je značná. V podstatě ve shodě s kárnými návrhovateli váhal kárný senát mezi odvoláním kárně obviněné z funkce a velmi citelným, k maximum možného zákonného rozpětí směřujícím snížením platu.

[142] Pro mírnější z obou alternativ se rozhodl s ohledem na osobnost kárně obviněné a perspektivu jejího dalšího profesního vývoje. Kárně obviněná svá pochybení v kárném řízení refleктоvala a deklarovala vůli se jich do budoucna vyvarovat.

[143] Co se týče obecné profesní úrovně kárně obviněné, nelze říci, že by byla bez poskvrny. Z hodnocení odvolacího soudu i z dalších dostupných údajů (zejména udělených výtek) plyne, že jde o soudkyni velmi ráznou, často až příliš kategorickou, která zatím možná kladla větší důraz na kvantitu a rychlost rozhodovací činnosti než na její kvalitu a měla problém své rozhodnutí „přetavit“ patřičným způsobem a v patřičných lhůtách do přesvědčivého odůvodnění. V justičním provozu, a zvláště v prostředí nalézacích soudů, tedy takříkajíc v první linii soudnictví, je často obtížné najít optimální poměr mezi kvantitou a kvalitou rozhodování, a možná někdy platí, že rozhodnutí rychlé, byť nikoli perfektní, je lepší než brilantní rozhodnutí vydané po letech čekání. Při běžném a dlouhodobě udržitelném pracovním vypětí a běžných schopnostech soudce jde *ceteris paribus* o svého druhu *trade-off* – kvantitu lze většinou zvýšit jen na úkor kvality a naopak; málokdy lze mít obojího dostatek. Kárný senát se domnívá, že kárně obviněná má potenciál najít vyváženější poměr obou parametrů své rozhodovací činnosti, a tedy patřičně zvýšit i její kvalitu.

[144] Kárný senát se proto s ohledem na výše uvedené rozhodl zachovat kárně obviněnou ve funkci soudce a uložit jí snížení platu v nejvyšší přípustné zákonné sazbě 30%, a to na celou zákonem stanovenou nejvyšší přípustnou dobu, tedy na 1 rok (nejde o případ ukládání snížení platu za kárné provinění, *jehož se soudce dopustil v době před zablážením kárného opatření*).

VI. Závěr

[145] Kárný senát chce věřit, že neřešení vztahu kárně obviněné k panu P. jako možného důvodu podjatosti lze přičíst zatmění úsudku kárně obviněné, jež bylo a zůstane ojedinělé. Stejně tak snad bude kárně obviněné poučením, že – i kdyby jako nadšená fanynka, a tedy možná jistý *insider* fotbalového prostředí si o sporu mezi R. B. a D. D. na straně jedné a T. K. na straně

druhé myslela cokoli – posoudit jej jako soudkyně může pouze na základě v řízení řádně zjištěných, důkazy podložených fakt, k jejichž prokázání musí oběma stranám, tedy i té, o jejíž pravdě možná není přesvědčena, poskytnout patřičný procesní prostor.

[146] Kárně obviněná bude též jistě reflektovat, že svou zálibu ve fotbalovém fandovství musí naplňovat tak, aby nezavdala příčinu k domněnkám, že je nepřijatelně závislá na někom, kdo jí tuto zálibu svými pravidelně a jednostranně poskytovanými benefity umožňuje.

[147] Kárný senát doufá, že nyní projednávaný případ, který soudnictví reputačně nepochybně velmi uškodil, bude poučením a vodítkem do budoucna nejen pro kárně obviněnou, ale i pro další soudce. Soudce musí bedlivě zvažovat, zda se kvůli svým vztahům, zálibám, inklinacím, ambicím apod. nedostává do určité závislosti na někom jiném. Pokud cítí, že se něco takového děje, musí se toho vyvarovat. V opačném případě se zásadně zpronevřuje svým povinnostem.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů).

V Brně dne 30. května 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda kárného senátu